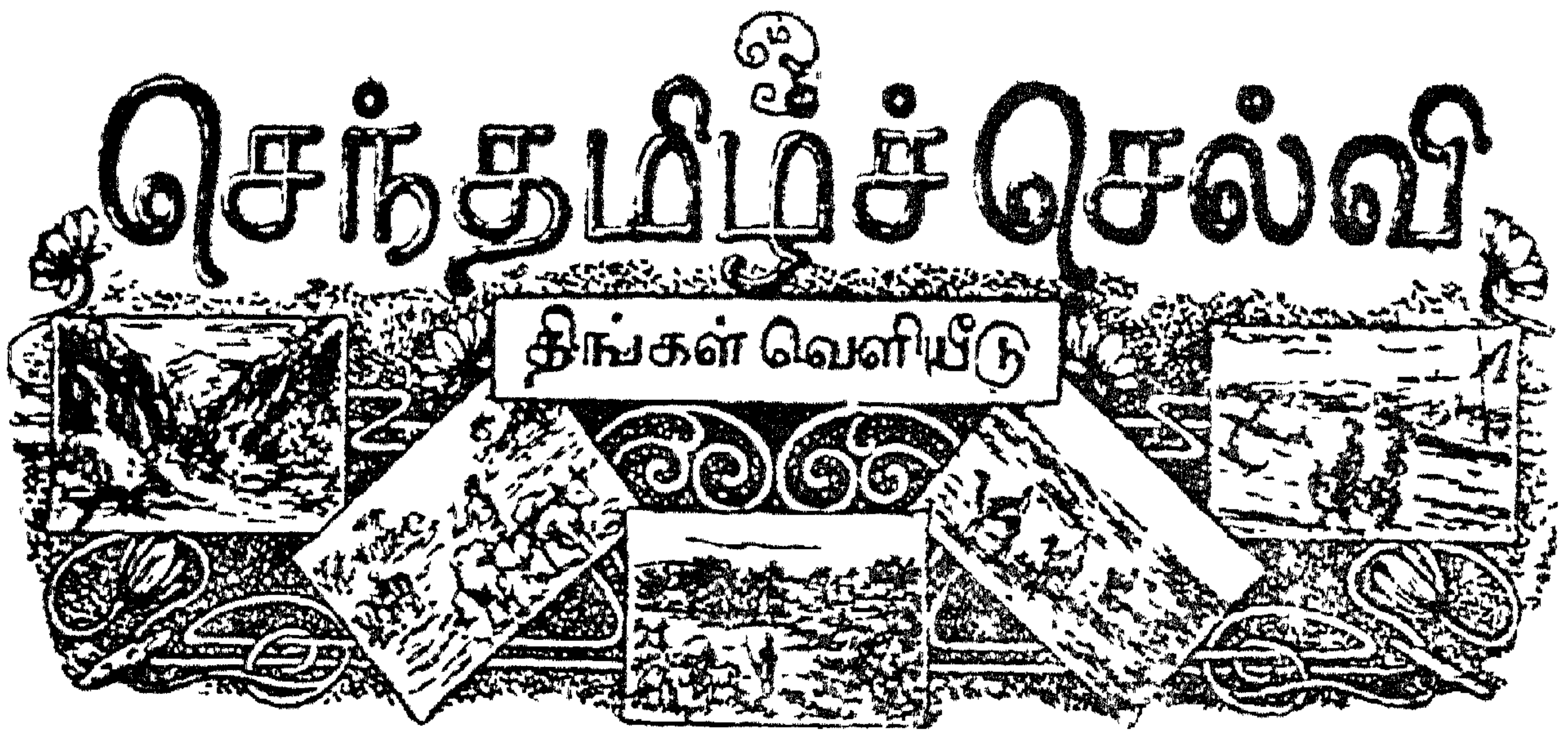

சிலம்பு } திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅஉ, பங்குனி { பரல்
உரு } ஏப்ரல், 1951 { அ

தமிழ்ப் பேராண்மைச் சிதம்பரனார்

[சித்தாந்த பண்டிதர், ப. இராமநாத பிள்ளை]

இவர்கள் திருவிதாங்கூரைச் சார்ந்த நாகர்கோவில் நகர்க்கண் ஒழுக்கமிக்க வேளாண் விழுக்குடியில் தோன்றியவர். தந்தையார் பழனியாபிள்ளை அவர்களாவர். இளமையிலேயே கூர்த்த மதியும் சுறுசுறுப்பும் ஆழ்ந்த எண்ணமும் ஆண்மையும் மிக்கவராக விளங்கினார்கள். முறையே கல்லூரிகளில் திறம் பெறப் பயின்று கலைப்புலவராம் பி. ஏ. பட்டமும் பெற்றுள்ளார்கள். அதன்மேல் சட்ட நூற்றுறையில், பி. ஏல். பட்டமும் பெற்றனர். வழக்கறிய வல்லுநராம் அட்வகேட் என்னும் நிலை எய்தினர்.

ஆங்கிலத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியதுபோலவே தமிழிலும், மலையாளத்திலும் தலைசிறந்து விளங்கினார்கள். மாண்பமை ஆண்மைத் தோற்றம் வாய்ந்தவர்கள். புன்னகை பூத்த முகத்தினர். பழந்தமிழ்ப் பண்பாடு நிரம்பியவர்கள். பழந்தமிழ்ப் பண்பாடென்பன,

“நகையீகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.”

—திருக்குறள், கடுங்

என்பவையாகும்.

இந்நான்கும் நம் பிள்ளையவர்களிடம் நிலைபெற்றிருந்தன. “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும், நன்றே நினைமின்,” (நாடொறும்) என்னும் தெய்வத் தமிழ்மறையை உறுதியாகக் கொண்டு ஒழுகியவர்கள். இவ்வுண்மைக்கு அவர்கள், ‘காந்தி

யடிகள் ' கைக்கொண்டு வற்புறுத்து வழங்குவித்த கோவில் நுழைவுரிமை என்னும் அறப்பெருஞ் செய்கையை அடிகள் துவங்கக் கருதுவதற்குப் பன்னெடுங்காலங்களுக்குமுன் தனித் தமிழ்ப் பண்பாட்டால் தாமாகக் கருதித் தமிழிலும் ஆங்கிலத் திலும் கோவில் நுழைவுரிமை என்னும் பெயருள்ள அரிய பெரிய நூலொன்று ஆக்கி வெளிப்படுத்துள்ளதே ஆன்ற சான்றாகும்.

தாம் மேற்கொண்டுள்ள வழக்கறிஞாததிறையில் வாயமை தவறாத நேர்மையர். சட்ட நுணுக்கங்களை முட்டின்றி ஆய்ந்து, " சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை, வெல்லுஞ் சொல் இன்மை அறிந்து," என்னும் உலகப் பொதுமறைக் கேற்ப ஒருதலையாச் சொல்லும் ஒண்மையர். முறைத்துறையிலும், மிறைத்துறையிலும் வழக்கை நிரல்பட மொழிந்து வாய்மைநாட்டி, நடுநிலை காணச்செய்து வெல்ல வல்லார். நேர்மை வழிச்செல்லா நீர்மையர் எவரும் இவர்கள் பெயரைக் கேட்பினும் அஞ்சுவர். பலர், இவர்கள் உயர்முறைமன்ற நடுவராக வரவேண்டுமென்று பெரிதும் விழைந்தனர்; விளம்பினர். அரசியற் காரணத்தால் அது வாயாதகன்றது.

திருவிதாங்கூர் சட்டசபை உறுப்பினராகவும் (எம்.எல்.ஏ.) எதிர்க்கட்சித் தலைவராகவும் பல ஆண்டுகள் பலரும் புகழ்த் தொடர்ந்து பணியாற்றியுள்ளார்கள். வழுவொழித்து விழுமி தாக்க எடுத்து மொழியும் திறம், இவர்களால் எஞ்ஞான்றும் கெழுமியுள்ளது. எப்பொருளையும் 'காய்தலுவத்தலின்றி ஆய்தலும்' ஆய்ந்தவற்றை ஆண்மையுடன் அஞ்சாது கூறி முடிப்பித்தலும் வல்லவர்.

நாகர்கோயில் நகராண்மைக்கழகத் (முனிசிபல்) தலைவராகப் பல ஆண்டுகளிருந்து நலம் பல புரிந்துள்ளார்கள். பொதுநலத்தொண்டில் வேட்கையுள்ளதுபோல் அதனைச் செவ்வனே ஆற்றும் பூட்கையும் உடையவர்கள். மக்களுக்குத் தக்க வாறு தொண்டியற்றும் வழி வீடும் ஊரும் பீடுற, நோயின்றி வாழ, அறிவும் செல்வமும் செறிவுற, நலமும் ஒற்றுமையும் வலமுற, மொழியும் தொழிலும் முன்னேற நாட்டாண்மை நகராண்மைக் கழகங்களில் உறுப்புற்றுத் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதாகும் என்னும் துணிபுடையவர். துணிந்தவாறு தொண்டு மியற்றி அரசினராலும், பெருமக்களாலும் நன்மதிப்புப் பெற்றவர்கள்.

வரலாற்றுத்துறையில் நன்காய்ந்து வாய்மையைத் தூய்மை செய்து அரண்செய்யும்சான்று பலகாட்டி மக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் நாட்டமுடையவர்கள் என்பதற்கு, அவர்க

ளியற்ற வெளிப்படுத்தியுள்ள 'திராவிடன்—ஆரியன்' என்னும் சரியான தூலே போதிய சான்றாகும். மேலும் பெருமக்களுக்கு விழிப்பாட்டாக்கும் வியத்தகுவழி இதழ்களுக்கு அடுத்தடுத்து அறிவு சீரம்பிய கட்டுரைகள் எழுதி உணர்ச்சியும் கிளர்ச்சியும் உண்டாக்குதல் என்னும் கடைப்பிடி உடையவர்கள்.

அகற்கையைய இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே! 'ரிவோல்ட்' என்னும் ஆங்கிலக்கிழமை இதழில் நலமபல பயக்கும் பலபல சட்டுரைகள் எழுதி அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள் மக்கள் மொழி நாடு கொள்கை முதலிய வற்றை நன்குணர்ந்து தமக்கும் பிறர்க்கும் நலம் பயக்கும் நன்னெறியில் ஒழுகவேண்டும். அதற்கு அவர்கள் செந்நாப் புலவர்கள் இயற்றியருளிய செவ்விய தீவிய வைப்பாம் அருள் தூல்களைத் தக்கார்வாய்க் கற்றல் கேட்டலுடையராசல் வேண்டும்: என்ன? 'கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்' ஆதலின் அக்கேள்விக்குச் சிறந்த கருவி விரிவுரை ஆற்றலும் ஆற்றவித்தலும் என்ப. அத்தகைய திருத்தொண்டை நம் பிள்ளை அவர்கள் இளமை தொட்டே மேற்கொண்டுள்ளார்கள். 'நாநல மென்னும் நலனுடைமையால்' "கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகைய வாய்க் கேளாரும, வேட்ப மொழிவதாம் சொல்" என்னும் தமிழ் மறைப்படி விரிவுரையாற்றுவார்கள். அவையேயார் இவர்தம் சொற்பொழிவில் ஈடுபட்டுத் தூயோராய் நயனுடை நன்னெஞ்சினராவர். இவர்கள்போல் பேசவேண்டுமென்னும் வேட்கையுற்றுப் பெருநெறி பிடித்துப் பேச்சாளர்களாகிப் பிடுற்றரும பலர் இவர்கள் அவைத்தலைமை ஏற்று அணிபெற நடத்தி அருமபயன் பெற்றுத் திகழ்ந்த அவைகளும் அளப்பில.

பிள்ளையவர்கள் தாம் வாய்மை எனக் கண்ட நன்மைகளை நவில்வதிலும் நாட்டுவதிலும் மிக்க திறலினர். உறுதி எடுத்துரைப்பதில் ஒப்பில்லாதவர். அங்ஙனம் அஞ்சாது ஆண்மை யொடும் ஆர்வமொடும் கூறுவது தம் கடமையெனக் கணவின்னும் கருதும் கடப்பாட்டினர். இஃது,

“அறிகொன்று அறியான் எனினும் உறுதி

உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.”

—திருக்குறள், கூடஅ.

என்னும் பொய்யில் புலவர் மெய்ம்மொழியாலும் உணரலாம்.

நம் கழகத் துவக்க முதலே கழகத்தின் வளர்ச்சியிலும் ஆக்கத்திலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து அவ்வப்போது தம் முழு ஆற்றலும் கொண்டு வேண்டும் உதவிகள் கடைசி வரையும் சொல்லாலும், செயலாலும், தூண்டுதலாலும், அறிவுரை நல்கலாலும் புரிந்து துணைசெய்துள்ளார்கள். 1938-ஆம்

ஆண்டு முதல் பத்தாண்டுகளுக்குமேல் தொடர்பாகக் கழகத் தலைவராயமர்ந்து 'உவப்பத் தலைக்கூடி' எல்லாரும் 'உள்ளு மாறு' அருஞ்செயல் நிகழ்த்தியுள்ளார்கள். 'நுண்மாண் நுழை புலத்தாலும்,' திண்ணிய உரனும் உளத்தாலும், ஆழ்ந்து அகன்ற அறிவாலும், 'உழப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ' என்னும் ஊக்கத்தாலும் கழப்பின்றிக் கழகத்தின் அகத்தும் புறத்தும் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகளும் மிகப்பலவாம்.

சிறந்த தொண்டுகள் பல பலவாற்றினும் செய்து பலர் புகழ் நிலைமையில் வாழ்ந்துவந்த நம் பிள்ளையவர்கள் எதிர்பாராத நிலையில் நாகர்கோவிலில் தம் இல்லத்துக்கண் 25-3-'51, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை, செம்பொருளின் திருவடி எய்திச் சிறப்புற்றார்கள். இந்நிலை அவர்கள் ஆருயிரை நோக்க அமைவுடையதே எனினும் அவர்களால் இன்னும் பன்னாள் பயனெய்தவேண்டும் என்னும் முன்னோக்கமுடைய நம்மையும் அவர்கள் வழிப் பன்னூல் வெளிவரவேண்டுமென்னும் பெருவேட்கையுடைய நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் அன்னையையும், எல்லா வழியாலும், முன்னேற்றமுற முயன்றுகொண்டிருக்கும் நாட்டையும் நோக்க ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பின் வருத்தமே இயல்பாக எவர்க்கும் வந்தெய்தும். என் செய்வது? முறை அவ்வாறாயின் அதனைத் திறம்புவார் யாரே?

நமது ஆழ்ந்த பரிவினை அவர்கள் குடும்பத்தார்க்கு அன்புடன் அறிவிக்கின்றனம். அவர்கள் ஆறுதல் எய்துவார்களாக, பிள்ளையவர்கள் ஆவி ஆண்டவன் அருளில் தினைத்து என்றும் இன்புறுமாக.

அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியார் ஒருவரும், மக்கள் ஆண்பாலார் மூவரும், பெண்பாலார் ஒருவரும் உளர் அகவையும் எழுபதுக்குக் குறையாமல் இருக்கும்.

“வீழ்நாள் படாஅமை நன்றற்றின் அஃதொருவன்

வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்.”

—திருக்குறள், ௩௮.

தறிப்பு—இவர்களின் விரிந்த வரலாறு பின் வெளியிடப் பெறும்.

நாவன்மை மிக்க சி. ஆர். இரேட்டி

[சித்தாந்த பண்டிதர், ப. இராமநாத பிள்ளை]

ஒரு நாடு பிறநாட்டவரால் மதிக்கப்படவேண்டுமானால், அந்நாடு பொக்கமில்லாத சக்கராலும், ஊக்கமும் உறுதியும் கொண்டு ஓவாது உழைக்கும மிக்காராலும், தாளன்மையியல்பினராய் வேளாண்மையே இன்பமெனும் சாழ்வில் செல்வராலும், பிறர்க்கென வாழும் பெற்றி வாய்ந்த புலத்துறை முற்றிய நலமிகு பல்வராலும், நீர்வளம், மலைவளம், நிலவளங்களாலும் சிறந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிறநாட்டவர்கள் நன்கு மதிப்பர். இதவே 'பெரும்பொருளால் பெட்டக்கதாகும்' என்க.

உலகப் பொதுமறையாம் ஒன்ச நிழ்த திருக்குறளில்,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் நாழ்விலாச
செல்வரும் சேர்வது நாடு.”

—திருக்குறள், எடக.

எனத் தொகுத்தவற்றை விரிப்பின் மேலவை எல்லாம் விளங்கும். நாவலர் இல்லா நாடும், பாவலர் இல்லாப் பதியும், காவலரில்லா அரசுபோல் பயன்பெறு என்க. நானில மக்கள் நற்றிறம் படர்ந்து மேனிலை எய்த உற்றதுணையாவார் நாவலரே என்க. நாவலர் புலத்துறை முற்றியவராய்க் கலைவல்லவராய்க், கட்டுரைச் செல்வராய்க், காய்தல் உவத்தலகற்றி நடுநின்று ஆயும் வடுவில் ஆழ்வினராய், ஆராய்ந்தவற்றை அஞ்சாதுரைக்கும் ஆண்மைச் சிறப்பினராய்த் திகழ்ந்து விளங்குபவர் ஆவர்.

இத்தகைப் பெரும் செம்மலார் ஒரு சிலரே தோன்றுவர். அத்தகைய தோன்றல்களுள் நம் சி. ஆர். இரேட்டியும் ஒருவர் ஆவர். சித்தூர் மாவட்டத்துத் தலைநகராகிய சித்தூர்க்கு அண்மையில் கட்டமஞ்சி என்னும் ஒரு சிற்றூருளது. அதன் கண், வேளாண் விழுக்குடியாய் இரேட்டியார் மரபில் தோன்றியவர் சி. ஆர். இரேட்டியாரவர்கள். இவர்களைச் சி. இராமலிங்க இரேட்டியார் என்ப. இவர்கள் இளமையிலேயே கல்விக் களஞ்சியமாகும் நல்லியல்பு வாய்ந்தவராகத் தோன்றினார்கள். ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பதாம் ஆண்டில் பிறந்தனர். இளமைக் கல்வியும் உயர்நிலைக் கல்வியும் சித்தூர் உயர்நிலைப்பள்ளியிலேயே எய்தினர்.

கல்லூரிப் புலமையின் பொருட்டுச் சென்னைக் கோநகர் வந்தனர். சென்னையில் சிறந்து விளங்கும் 'சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில்' சேர்ந்து பயின்றனர். மாணவரும் ஆசிரியன் மாறும் வியப்புறத் தம் மதிநுட்பத்தால் எக்கலையையும்

வாறு எளிதில் கற்றனர். இவர் தம் திறமை அறிஞறியாகப் பல வேறு பொற்பதக்கமும் புகழ்சால் பட்டமும் பெற்றனர். 'வினைவிழைவார்க்கு' எஞ்ஞான்றும் அதர்வினா அய் வந்து பயன் எய்தும். அதுபோல் இவர்கட்கும் கல்விப் பயனும் மேற்புலக் கல்வி மிக எளிதாகக் குறியாப் பேராய்க் கிடைத்தது, என்னை? இந்திய அரசியலார் இவர்தம் செப்பரும் ஒப்பிலாத்திறங் கண்டு தம் அரசியற் செலவில் இலண்டன்மாநகர்க்குக் கல்வியின் பொருட்டுக் கடற்செலவாகப் போகச் செய்தமையான்.

இவர்கள் இலண்டன்மாநகர் சென்று 'கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழக'த்துச் சார்ந்து கலைத்துறைப் புலமைக்குக் கற்றனர். பரந்த நாவலம் தண்பொழிலாம் நம் பெருநாட்டின் பல பாகங் களிலிருந்து பலர் சென்று பலகாலும் கல்விபயின்று வருவது இயல்பு. அவருள் வியத்தகு முறையில் பெயரும் பீடும் பெறு வார் ஒரு சிலரே ஆவர். அவரெல்லாருள்ளும் நம் இரெட்டியா ரவர்கள் தலைசிறந்தவரானார்கள். இவர்கள் தாய்மொழி தமிழ்க்கிளையாகும் களிதெலுங்கு. எனினும், இவர்கள் ஆங்கிலத்தை ஒலிக்கும் (உச்சரிக்கும்) முறையினைத் தாய்மொழி வல்ல ஆங்கிலேயருங் கண்டு மருளுவர். எழுதுவது, பேசுவது, விரிவுரையாற்றுவது, அளவை முறைப்படி ஆய்வு நிகழ்த்துவது, உண்மை காணும் நன்றைக்குடன் வழக்கிடுவது (தர்க்கிப்பது) முதலிய பல துறைகளிலும் இவர்களே தலைசிறந்து விளங்கினர். அதனால், இவர்கள் எய்திய பரிசுகளும், நிலைகளும் (பதவி) பட்டமும் பலப்பலவாம். எல்லா வகையாலும் இவர்கட்கு ஆங்கில மொழி தாய்மொழியினுமிக்க பாங்குடையதாயிற்றெனப் பலரும் பலகாலும் பாராட்டுவாராயினர்.

அப் பாராட்டு நல்லதோர் செவ்வியை நல்கிற்று. இந்நிலையில் கல்லா மாந்தர் தம் நாட்டகத்து இல்லாவாறு செய்ய மடிதற்று முன்வந்துள்ள மன்னருட் சிறந்த பரோடா மன்னர் இவர்களால் தம் நாட்டில் கல்விச் சீர்திருத்தம் காணவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டனர். அதன்பொருட்டு இவர்களைத் தம் செலவில் அமெரிக்கா நாட்டிற்குப் போகுமாறு செய்தனர். இவர்களும் அதற்கிணங்கி ஆங்குச் சிறந்துள்ள பல இடங்களுக்கும் சென்று, பலதுறை வல்லாரோடும் அளவளாவினர்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் தமிழ்மறையும், ‘சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு’ என்னும் தமிழ்த்தாய் மொழியும் கற்றார் நிலையைத் தெற்றென விளக்குவன. இரெட்டியார் அவர்கள் அமெரிக்க நாட்டுப் பயிற்சி கைவந்ததும் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஏழில் வெற்றிச் சிறப்போடு தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். திரும்பியதும்,

பரோடா அரசர் கல்லூரியில் துணைமுதல்வராகச் சின்னாட்களுக்குத் தொண்டாற்றினர். அச் சின்னாட்களுக்குள் ஆங்குச் செய்து போந்த கல்வித்துறைச் சீர்திருத்தங்களும், கலைவளர்ச்சி முறைகளும் அளவிலவாம் அந்நாட்டு மன்னரும் மாபெரும் மக்களும் ஒருங்கு பாராட்டி ஒப்புரவு செய்தனர். என்செய்வது? கற்றார் ஓரிடத்திலேயே தங்க நேரின், உலகுண்ணும் அருவிநீர் மலை அடிவாரத்தே தங்கி ஏனை உலகத்தார்க்குப் பயன்பெறுமை போல் ஆகுமன்றோ? நினைந்து பாருமின். ஆயின், இவர்களும் அங்கு நின்றும் அசன்றனர்.

மைசூருக்கு வந்து கல்வித்துறையில் முதல்வராகத் திகழ்ந்தனர். மைசூர்க்கல்வி முன்னேற்றம் இவர்களாலேயே ஆயிற்று. கல்வித்துறையைத் திறம்பெற நடப்பிக்கும் பெரும் பொறுப்பு முதன்மையும் இவர்களே கையேற்றனர். இங்கும் எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றனர். ஆங்கு இவர்கள் உண்மையாக உழைத்த உழைப்பின் வண்மை வையமெலாம் போற்றும் வாய்மையாயது.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பதினாறில் சென்னையில் சர். பி. தியாகராயச் செட்டியாரவர்களும் பிற முதன்மையரும் சேர்ந்து நயன்முறைப் பாங்கு (ஜஸ்டிஸ் கட்சி) என்னும் ஓர் உயரிய தொள்கையை உண்டாக்கினர். அக் கட்சியில் சேர்ந்து பெரும் பங்கு பெற்றுத் தொண்டாற்றினர். புலமையாலும், நாவன்மையாலும் கேளாரும் எதிர்கொள்ளும்படி உரையாலும் எழுத்தாலும் உண்மைச் செயலாலும் தொண்டாற்றினர். சட்ட சபையில் உறுப்பினராய்ப் பலர் போற்றப் பணியாற்றினர்.

ஆந்திர நாட்டுக்குத் தனிப் பல்கலைக்கழகம் வேண்டுமென்று பல்லாற்றாண்டும் வழக்கிட்டுப் பெற்ற பெருமை நம் இரெட்டியாரவர்களையே சார்ந்தது. அரும்பெறல் பணியைப் பெறுவது எவ்வளவு அருமையோ, அவ்வளவு அருமை அதன் பயனைப் பலர்க்கும் ஆக்குவித்தல். அம்முயற்சியையும் தாமே மேற்கொண்டு அப்பல்கலைக் கழகத்துத் துணை வேந்தராம் பண்பார் முதன்மைபெற்றுத் திகழ்ந்தனர். பயிர் வளர்க்கும் வான் போன்றும், செய்வளர்க்கும் தாய் போன்றும் அல்லும் பகலும் எல்லையில் ஊக்கத்தால் கண்ணும் கருத்துமாய்ப்பேணி உலகு விழையும் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவந்து அமைத்தனர். இப் பல்கலைக்கழகம் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து இருபத்தாறில் துவங்கப்பெற்றது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பதுவரை துணை வேந்தராகத் தொண்டு பூண்டனர்.

1930-ஆம் ஆண்டில் காந்தி அடிகள் வரிகொடா இயக்கம் தோற்றுவித்தனர். அவ்வியக்கத்தை அரசினர் முறையின்றி

முழு வலிமையுடன் அடக்கினர். அவ்வடக்கு முறையைக் கண்டிக்கும் வாயிலாகத் தாம் மேற்கொண்டு உயிரெனப்போற்றி ஒழுகிய துணைவேந்தர் நிலையைத் துறந்து பெரு நாட்டுப் பெருங் கழகமாம் காங்கிரசில் சேர்ந்து மீண்டும் சட்டசபை உறுப்பினராயினர். இந்நிகழ்ச்சி ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தைந்தில் நிகழ்ந்தது

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தாறு முதல் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தொன்பது முடியத் துணைவேந்தராக ஆந்திரப் பல்கலைக் கழகத்தமர்ந்து அருந் தொண்டாற்றினர். பின் உழைப்பினின்றும் விடுதலை பெற்றனர். கல்வி வல்லார்க்கு விடுதலை யென்பது ஒரு துறையிலிருந்து மற்றொரு துறையில் உழைத்தலேயாம். இவர், ஆங்கிலத்தில், எவ்வளவு வல்லுநரோ அதனினும் மிக்க வல்லுநர் தாய் மொழியாகிய தெலுங்கின்கண், இவ்வுண்மை அம்மொழியில் இவர் இயற்றியுள்ள 'கவிதாதத்துவ விசாரம்' என்னும் அரும் பெரும் நூலால் அறியலாம். ஒவ்வொரு மொழியும் இவரணைய பல பேரன்பு வாய்ந்த பெரும் புலவர்களால்தான் வளர்ந்தோங்கும். உலகத்திலும் தனிச் சிறப்பு எய்தித் தழைக்கும். இப்பெருந்தகையார் வாழ்நாள் முற்றும் மணமாகாத மாணி (பிரமசாரி) யாகவே வாழ்ந்து தொண்டியற்றினார் என்பதனை எண்ணுந்தோறும் எவர்தாம் வியவாதிரார். ஆங்கிலத்திலும் கல்வியைப் பொறுத்துப் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார்கள். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பதில் மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகப் பலர் புகழும் வாய்ப்புடன் பணியாற்றினர்.

7—7—'51-இல் சென்னை மருத்துவ நிலையம் அடைந்தார். உற்றபிணி நீங்காது ஆண்டே கால நிறைவுற்றார். பின் சென்னையிலுள்ள இவர்க்குரிய மாளிகையில் இவர்தம் உடல் வைக்கப் பெற்றிருந்தது. முதலமைச்சர் திரு. பி. எஸ். குமாரசாமி ராசா அவர்கள், உள்நாட்டுச் செயலாளர், திரு. ஓ. புல்லாரெட்டி அவர்கள், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் திரு. சர். ஏ. இலட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் முதலிய பலரும் தத்தம் கடைசி நன்றியை நல்கினர். பின் இவர் தம் பிறப்பிடமாகிய கட்டமஞ்சிக்கு அவ்வுடல் கொண்டுவரப்பட்டு ஆண்டு ஈம எரியிடை ஈயப்பெற்றது.

1951-பிப்பரவரி 24 காலை, 8-30 மணிக்குத் தம் எழுபத்தோராம் அகவையில் ஆண்டவன் அடியிணை எய்தி ஆரா இன்பத்தார்ந்தனர். அவர்கள் ஆவி என்றும் இன்புறுமாக அவர்களுடைய வளர்ப்புப் பெண்ணின் வழியுள்ளார்க்கு எங்கள் பரிவு உரித்தாகுக.

உமாபதி தேவரான ஞானசிவ தேவர்

[சித்தாந்த கலாநிதி, ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.]

இற்றைக்குச் சுமார் 800 ஆண்டுகட்குமுன் நம் தமிழ் நாட்டில் சோழவேந்தரும் பாண்டி வேந்தரும் நாடு காவல் புரிந்து வந்தனர். சோழநாட்டில் கோவிராசகேசரிவன்மனை இரண்டாம் இராசாதிராசன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அப்போது பாண்டிநாட்டில் மதுரையில் பராக்கிரம பாண்டியனும் திருநெல்வேலியில் குலசேகர பாண்டியனும் இருந்துவந்தனர். சோழ பாண்டியர்கள் தம்முட் பூசலின்றி இனிதிருந்தமையின், நாட்டில் இன்பவாழ்வு நிலவற்று.

அந்நாளில் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்த ஈழ வேந்தர்கள் மிக்க செல்வாக்குடன் இருந்தனர். அவர்கள் பால் பொருளும் படையும் பெருகியிருந்தன. அதனால் அவர்கட்கு நல்ல புகழும் உண்டாகியிருந்தது. ஈழ வேந்தரது படைப்பெருக்கம் “இடம் சிறிது” என்னும் நினைவை எழுப்பிப் பிற நாடுகளை வென்று அடிப்படுத்த வேண்டுமென்ற தமிழ்வேந்தியல் அவாவையோ, கடல் வாணிகத்தைத் தமக்கே உரிமையாக்கிப் பிறர் கலம் கடலிற் செல்லலாகாதெனத் தடுக்கும் சேரலர் செருக்கையோ அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுப்பவில்லை. அதனால், அவர்கள் தம்மை யடைந்தார்க்கு உதவிபுரியும் அந்த அளவில் அமைந்தொழுகினர்.

தொண்டைநாட்டின் மேலைப்பகுதிக்குப் பல்குன்றக்கோட்டம் என்ற பெயர் நிலவற்று. தொண்டைநாடு முற்றும் சோழ வேந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததெனினும் இப்பகுதியில் படைவீடு என்னுமிடத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு சம்புவராயர் என்னும் குறுநிலமன்னர்கள் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் சோழ வேந்தர்கட்கு அவ்வப்போது வேண்டும் படைத்துணை செய்வர். இராசாதிராசன் காலத்தில் படைவீட்டிலிருந்து ஆட்சிசெய்த சம்புவராயன் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் எனப்படுவன்.

பாண்டிநாட்டு மதுரையிற் பராக்கிரம பாண்டியன் இருந்து வருகையில் திருநெல்வேலிப் பகுதியிலிருந்து ஆட்சிசெய்த குலசேகரன் பாண்டிநாடு முழுதிற்கும் தானே தனிவேந்தாகவேண்டுமென்ற ஆசைகொண்டான். அவனுக்குரிய நண்பர்கள், பாண்டிநாடு ஒரு வேந்தனுட்கியில் நிலவுமாயின் அதன் ஆக்கம் பெருகுமெனச் சொல்லி அவனை ஊக்கினர். குலசேகரன் படையும் பொருளும் பெருக்கினன். அவனுடைய மனக்குறிப்புப் பராக்கிரமனுக்குத் தெரிந்தது. தன்னையும் தனது ஆட்சியையும்

காத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் அவன் ஈடுபட்டு ஈழவேந்தனான பராக்கிரமபாகுவைப் படைத்துணை புரியுமாறு வேண்டினான்.

ஈழ வேந்தன்பால் இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் என்றொரு தானைத்தலைவன் இருந்தான். பெருவலியும் ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியும் அத் தண்டநாயகன்பால் இருந்தன. மறப்புகழ் வேட்கையே அவனது வடிவம். பராக்கிரமன் விடுத்த வேண்டுகோளைக் கண்டதும் தண்டநாயகற்கு உள்ளம் பூரித்தது. ஈழ நாட்டின் மறப்புகழைத் தமிழகத்தில் நிலைபெறச் செய்தற்கு நல்லதோர் வாய்ப்பு உண்டானதாக எண்ணினான். பண்டைச் சோழ வேந்தரும் பாண்டி மன்னரும் ஈழநாட்டில் தங்கள் புகழொளியைப் பரப்பியிருப்பது அவனுள்ளத்தே பொருமையுணர்வைத் தோற்றுவித்திருந்தது.. இதனால் அவன் பராக்கிரமனுக்கு ஈழப்படை சென்று துணை புரிவது தக்கதே என்று ஈழவேந்தனான பராக்கிரமபாகுவுக்கு எடுத்துரைத்தான். தொடக்கத்தில் பராக்கிரமபாகுவுக்குப் பராக்கிரம பாண்டியன் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்றற்கு உள்ளம் செல்லவில்லை. மேற்கே கேரள வேனுட்டு வேந்தர்களும் வடக்கே சோழவேந்தரும் பொருளாலும் படையாலும் சிறப்புற்று விளங்க அவர்கள் துணையை நாடாது தன்னை நாடியது ஈழ வேந்தனுக்கு உண்மையிலேயே ஐயத்தை எழுப்பிற்று. இவ்வகையில் பராக்கிரமபாகு தன் துணைவரையும் ஏனைத் தானைத் தலைவர்களையும் ஆராய்ந்து இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் தலைமையிலே பெரும் படையொன்றைச் செலுத்தத் துணிந்து அதற்கு ஆவனவற்றைச் செய்யுமாறு பணித்தான்.

பராக்கிரமன் ஈழவேந்தன் துணை நாடுவதையும், ஈழவேந்தன் துணைபுரிதற்கு உடன்படுவதையும் திருநெல்வேலியிலிருந்த குலசேகரன் தெரிந்துகொண்டான். ஈழப்படை வந்துசேருவதற்கு முன்பே, பெரும்படையொன்று கொண்டுசென்று மதுரையை முற்றிப் பராக்கிரமன் காவலை யழித்தான்; பராக்கிரமனுடைய படை குலசேகரன் படைக்கு ஆற்றாது சிதறிக்கொட்டது தானைத் தலைவரும் போர் மறவரும் மூலைக்கொருவராய் ஓடிவிட்டனர். பராக்கிரமனும் அப்போரில் குலசேகரனைக் கொலையுண்டான்; அவனுடைய மனைவி மக்களும் குலசேகரன் வாட்கு இரையாயினர். உரிமை மகளிருட் சிலர் உயிர்தப்பி மலைநாட்டிற் புகுந்து மறைந்து வாழ்ந்துவந்தனர். அவரிடையே பராக்கிரமனுடைய புதல்வர்களுள் கடைசி மகனான வீரபாண்டியன் மறைவாக மலைநாட்டில் இருந்துவரலானான். இப்போரின் விளைவாகக் குலசேகரன் எண்ணம் நிறைவேறியது. பாண்டிநாடு அவனது ஒருகுடைக்கீழ் வந்தது. திருநெல்வேலியிலிருந்த

குலசேகரன் மதுரைநகர்க்கண் பாண்டியரது அரசுகட்டிலேறி முடிவேந்தனாய் விளங்கலுற்றான்.

இந்நிலையில் இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் தலைமையில் புறப் பட்டுவந்த ஈழப்படை இராமேச்சுரக்கரையில் வந்து இறங்கியது. பராக்கிரமன் கொலையுண்டதும் குலசேகரன் மதுரையிலிருந்து அரசியல் நடத்துவதும் கண்ட தண்டநாயகன் மனம் சினத்தியால் வெதும்பிப் புகைந்தது. கண்களில் தீப்பொறிகள் பறந்தன இராமேச்சுரத்துக் கடற்கரையில் காவல்புரிந்திருந்த குறுநிலத் தலைவனை வெருட்டித் துரத்தினான். அதனைத் தனக்கு அடிப்படுத்திப் பாண்டிக்கரையில் இருந்த குந்திக்குளம் என்ற ஊரையும் கைப்பற்றிக்கொண்டான். குந்திக்குளம் குந்துகளம் என்றும் காணப்படுகிறது. இப்போது அது சமரங்கபுரத்துக் கண்மையில் சும்பிகுளம் என்ற பெயர்கொண்டு விளங்குகிறது.

இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் கடற்கரையைச் சார்ந்துள்ள பகுதியைச் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றுவதுகண்ட குலசேகரன், சுந்தரபாண்டியன் என்ற தலைவன் ஒருவனோடு படை யொன்றை விடுத்து ஈழப்படையை ஈடழிக்க முயன்றான். பாண்டிப் படை வலியிழந்து பறந்தோடிவிட்டது; சுந்தரபாண்டியன் தோல்வியுற்றான். பின்னர்ப் பாண்டியராசன் என்பான் தலைமையில் ஒரு பெரும்படை சென்றது அது கண்டதும் தண்டநாயகன் தானே சிறியெழுந்து சினப்பேர்புரிந்து பாண்டியராசனைப் புறந்தந்தோடச் செய்தது; அப்போரில் குலசேகரனுக்கு நெருங்கிய துணைவனாய் விளங்கிய ஆளவந்தான் என னும தானேத்தலைவன் போர்ப்புண்பட்டு மாய்ந்தான். குலசேகரன் உள்ளத்தில் அசைவு பிறந்தது. இலங்காபுரித் தண்டநாயகனுக்குப் பாண்டிநாட்டில் இடமும் வலியும் கிடைத்தன; எண்ணியவாறு போர்ப்புகழும் எய்துவதாயிற்று.

“பராக்கிரமனைத் தொலைக்கப் புகுந்து பராக்கிரமபாகுவின் பகையுண்டாக்கிக்கொண்டோம்; இனி இதனைத் தடாதொழியின், பாண்டியர் குடியால் தமிழ்நாட்டிற்குட் பிற நாட்டினர் புகுந்து அரசு நிறுவினர் என்ற பெரும்பழியுண்டாமே” எனக் குலசேகரன் நினைந்தான். நாட்டில் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடந்த பராக்கிரமனுடைய தானைமறவர்களைத் தேடித் திரட்டினான். அந்நாளில் கொங்குநாட்டில் குலசேகரனுக்கு மாமன் ஒருவன் ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தமையின் அவனுடைய படைகளையும் சேர்த்தான். பாண்டிப்படையும் கொங்கப்படையும் சேர்ந்துவரத் தானே அப்படையை முன்னின்று நடத்தி இலங்காபுரித் தண்டநாயகனுடன் போர் தொடுத்தான்.

பராக்கிரமன் படைமறவர் உள்ளன்போடு போர் செய்ய வில்லை; கொங்கப்படை அத்துணைப் படைப்பயிற்சியின்றி யிருந்தது. படையினது தொகை பெருகியிருந்ததேயன்றி வலி பெருகவில்லை. ஈழப்படையின் கிளர்ச்சியும் மறமும் படை தொடுப்பும் கண்டவளவிலேயே குலசேகரன்படை வலிதளர்ந்து சிதையலுற்றது. பராக்கிரமனுடைய படைமறவருட் சிலர் ஈழப்படையுடன் கலந்து இலங்காபுரித் தண்டநாயகனுக்கே துணைசெய்தனர். முடிவில் குலசேகரன் தோற்றான். மதுரை நகர் தண்டநாயகன் கைக்கு வந்தது. அவன் மறச்சான்றோர்களை மலைநாட்டுக்குச் செலுத்திப், பராக்கிரமன் மகன் வீர பாண்டியனைத் தேடிக்கொணர்ந்து அவனையே பாண்டி வேந்தனாக்கினான்.

குலசேகரனோடு நடத்திய போரில் கீழைமங்கலம், மேலைமங்கலம் என்ற சிலவூர்கள் தண்டநாயகன் வசமானபோது அவற்றிற்குக் கண்டதேவமழவராயன் என்பவனைத் தலைவனாக்கினான்; தொண்டி, திருவேகம்பம் முதலிய பகுதிகட்கு மழவசக்கரவர்த்தி யென்பவனைத் தலைவனாக்கினான். இவ்வாறே புறத்தே பாண்டிநாட்டவர்க்குச் சிறப்புச் செய்யினும் அந்த நாட்டு மக்கட்கு அத் தண்டநாயகன் மிக்க துன்பம் செய்தான். ஊர்களைச் சூறையாடினான்; வயல்களில் தீ வைத்தனான்; உயிர்க்கொலை பல புரிந்தனான். இதனால், அத் தலைவர்கள் தண்டநாயகன் காட்டும் அன்பில் ஐயமுற்றனர்; செய்யும் சிறப்பில் நம்பிக்கை இழந்தனர்.

இதுநிற்க, படையிழந்து பரிபவப்பட்டோடிய குலசேகரன் தென்பாண்டி நாட்டுட்புகுந்து பெரும்படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான் அவன் வரவுகண்ட மழவராயனும் மழவசக்கரவர்த்தியும் குலசேகரனோடு கூடிக்கொண்டு மதுரையை முற்றுவாராயினர். அதனால் பேரச்சம்கொண்ட வீரபாண்டியன் மதுரையைவிட்டு ஓடிவிட்டான். தண்டநாயகனும் கடற்கரைப் பகுதிக்கோடி ஈழவேந்தனைப் படையொன்றைத் துணையாகத் செலுத்துமாறு வேண்டிக்கொண்டான். வேண்டியவாறே ஈழநாட்டினின்றும் வந்த பெரும் புதுப்படையுடன் கூடி இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் குலசேகரனை மறுபடியும் பொருது வென்று வெருட்டிவிட்டு வீரபாண்டியனுக்கு மதுரையில் முடிசூட்டி வெற்றிவிழா நடத்தினான். பின்பொருகால் குலசேகரன் சீவில்லிபுத்தூரருகே ஈழப்படையொடு பொருது தோற்றுத் திருநெல்வேலிப் பகுதிக்குச் சென்று சேர்ந்தான்.

பன்முறை முயன்று வெற்றிபெறாமை ஒருபுறம் வருத்த, மற்றொருபுறம் தன் செயல்களால் ஏதில் ஈழப்படைக்குத் தமிழ்

நாட்டில் ஏற்றமும் இடமும் உண்டானது குலசேகரனுக்குப் பெருவருத்தத்தைச் செய்தது அந்நாளில் கோளநாட்டரசரினும் சோழவேந்தரே உலகுபுகழும் போர்ப்புகழ் எய்தியிருந்தனர். அவர்களால்தான் தமிழகத்தின் தனிப்புறமும் கெடாது நிலைபெற்று வந்தது. குலசேகரன் அதனை எண்ணினான் இராசகேசரிவன்மனை இரண்டாம் இராசாதிராசன்பால் சென்று நிகழ்ந்தது முற்றும் அவனுக்கு நன்கு எடுத்து இசைத்தான்.

இரண்டாம் இராசாதிராசன் குலசேகரனுக்கு வேண்டும் அறிவுதவிப் பெரும்படையொன்றைக் குலசேகரனுக்குத் துணைபுரியுமாறு விடுத்தான். அப்படைக்குத் தலைவனாக எதிரிலிசோழச் சம்புவராயன் மகனான திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான்நம்பிப் பல்லவராயன் என்பான் சென்றான். சோழர்படையின் தென்றிசைச் செலவு கண்டமாத்திரையே பாண்டிப்படை உடைந்தோடற்று; பராக்கிரமன் மகன் வீரபாண்டியனும் முன்போல் ஓடிவிட்டான். சிங்களப்படை சிதறுண்டிபோயிற்று. குலசேகரன் மதுரைக்குரியவனானான். இக்களையறிந்த பராக்கிரமபாகு மறுபடியும் இலங்காபுரித் தண்டநாயகனையும் சயதர தண்டநாயகனையும் இருபெரும் படைகட்குத் தலைவராகித் தமிழ்நாட்டிற்குட் செலுத்தினான் ஈழப்படையும் குலசேகரனது தூசிப்படையும், தொண்டி, பாசிப்பட்டினம் என்ற இடங்களிற் கைகலந்து பொருதன அவற்றுள் ஈழப்படையே வெற்றிபெற்றது. அதனால் அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மறவர்களும் பிறரும் ஈழப்படைத் தலைவர்கட்கஞ்சி அவர்வழி நிற்பாராயினர். அவர்கட்குத் தலைவனான மாளவ சக்கரவர்த்தியென்னும் ஒருவனுக்குப் பொன்னும் பொருளும் தந்து தமக்குத் துணையிருக்குமாறு மனத்தைத் திரித்துக்கொண்டனர் அவரது படையும் வடக்குநோக்கி முன்னேறுவதாயிற்று. திருச்சிராப்பள்ளிப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆலம்பாக்கத்தில் வாழ்ந்த சிவப் பிராமணர் சிலர் ஈழப்படைவடக்குநோக்கிவருவது கேட்டஞ்சி ஊரைவிட்டு ஓடத்தலைப்பட்டனர்.

பின்னர்ச் சென்ற சோழர் பெரும்படையுடன் பாண்டிப்படையும் கொங்குநாட்டுத் தலைவர் விடுத்த கொங்கப்படையும் வந்துசேர்ந்தன. முப்பெரும்படையும் கடல்பெயர்ந்து செல்வதுபோல நம்பிப் பல்லவராயன் தலைமையில் செல்லலுற்றன. ஈழப்படைவடக்கே கானப்பேர் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிமாநகரைச் சூழ இருக்கும் பகுதிக்கு எயிற்கோட்டம் என்பது பெயர். கங்கை பாயும் நாடாகிய கௌடதேசத்திலிருந்து சிவாச்சாரியர் பலர் தென்னாட்டிற்கு வந்து மடங்கள் நிறுவி, மக்களுக்குச் சிவதன்மங்களை

(சிவாகம நெறிகளை) அறிவுறுத்திவந்தனர். தீக்கை முறைகளை முதற்கண் உண்டாக்கினவர்கள் அவர்களே. களஞ்சூரி வேந்தரும் மாளவ வேந்தரும் சோழ வேந்தரும் பிறரும் இம்மடங்கள் புரிந்த சிவப்பணியின் பொருட்டு ஊர்களும் விளைநிலங்களும் பொருளும் தந்து சிறப்பித்தனர். அவர்கள் நிறுவிய மடங்கள் கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய நாடுகளில் ஆங்காங்கு இருந்து சமயத் தொண்டுபுரிந்தன. மக்கட்குச் சமயக் கல்வி கற்பித்தலும், மருத்துவச்சாலை நிறுவி உடற்குண்டாகும் நோய்களைப் போக்குவதும், காணார் கேளார் அனாதைச் சிறுவர்கள் ஆகியோரைத் தொகுத்து ஆதரித்து அறிவு நல்குவதும் இம் மடங்கள் செய்த சிறந்த பணிகள் இதனால் நாடாளும் வேந்தர் இம் மடங்களின் தலைவர்பால் ஞானவுரை கேட்டு மாணவராவது பெருஞ் சிறப்பெனக் கருதினர்; மாணவரான வேந்தர் சிலர் தம்மை மாணவரென்னாது புதல்வரெனவே கூறிக்கொண்டனர். சமயம் விசேடம் நிருவாணம் எனப்படும் மூவகைத் தீக்கைகளையும் வேந்தர்கள் பெற்றனர். களஞ்சூரி கணபதிவேந்தன் தான் பெற்ற தீக்கை காரணமாகத் தன்னைத் தீக்கா குரவர்க்குப் புதல்வனாகவே கூறிக்கொண்டான். பெருவேந்தர்களை அடியொற்றிக் குறுநிலத் தலைவர்களும் இவ்வாறு சிவதீக்கை பெற்று “ஞானப் புதல்வர்களாய்”* விளங்கினர். சிவதீக்கை செய்து சிவதன்மங்களை அருளிய சிவாச்சாரியர் பலர் வேந்தர்கட்கு “ராஜகுரு”†வாக இருந்தனர். சிவாச்சாரியர்களைச் சிவமென்றே கருதி வழிபட்டனர். இராசாதிராசன் காலத்தில் திருவொற்றியூரில் பெரியதோர் சைவமடம் இருந்தது. அதற்குத் தலைவர் சதுரானன பண்டிதர்; அதனால் அது சதுரானன பண்டிதர் மடம் என்று பெயர் பெற்றது. அதன்கண் சிவாகமங்கள் மக்கட்கு உரைக்கப்பெற்றன. மடத்து ஆசிரியர் திருக்கோயில்களில் வியாகரணம் முதலிய கல்விநெறிகளைக் கற்பித்தனர். அது கற்பிக்கும் மண்டபத்துக்கு வியாகரணதான மண்டபம் என்றும் பெயர். அம்மண்டபத்தில் திருவிழாக்காலங்களில் சதுரானன பண்டிதர் மடத்துச் சான்றோர், அங்கு வந்து கூடும் மக்களைத் தொகுத்துச் சமயச் சொற்பொழிவுகள் செய்தனர். அச்சொற்பொழிவுகட்கு நாடாளும் வேந்தரும் வந்திருப்பர். பங்குனி உத்திரவிழா வொன்றில் திருவொற்றியூரில் இராசாதிராசன் வந்திருந்து கேட்க, சதுரானன மடத்து வாக்கீச பண்டிதர் என்பவர் ஆளுடைய நம்பிகளின் வரலாற்றைச் சொற்பொழிவு செய்தாரென அக்கோயில் கல்வெட்டே கூறு

* Annual Report on S. Indian Epigraphy for 1917. Para. 35

† Epigraphica Indica Vol. XXV. p. 309 f.

கின்றது. இவ்வாறு நாட்டில் ஆங்காங்கு மக்கட்குச் சமய வறிவும் சமயவொழுக்கமும் மடத்துத் தலைவர்களால் கற்பிக்கப் பெற்று வந்தமை நாட்டுவரலாற்றைப் பயில்வோர் இல்லாமை யால் மறைந்துபோயிற்று. மடங்கட்கு அளவிறந்த பொருளும் தங்கட்குரிய அறத்துக்குப் புறம்பான தொழில்களும் உண்டாகவே, மடத்தலைவர்கள் ஏனைப்பெரிய பெரிய இல்லை மிராசுதார்களைப்போலத் துறவற மிராசுதார்களாய்விட்டனர்.

அந்நாளில் உமாபதி தேவரென்னும் சான்றோர் காஞ்சி நகர்க்குத் தெற்கில் ஏழெட்டுக்கல் தொலையிலிருக்கும் மாகதல் என்னுமிடத்தில் மடம் ஒன்று நிறுவி மக்கட்குச் சிவதன்மங்க ளையும் சிவஞானத்தையும் அறிவுறுத்தி வந்தார். சிவஞானச் செம்பொருளை வரையாது வழங்கியதுபற்றி அவரை ஞானசிவ தேரென்றும் மக்கள் பாராட்டிப் பரவினர். அப்பகுதிக்குத் தலைவனாகிய எதிரிலி சோழச்சம்புவராயன் அவர்பால் தீக்கை பெற்று அவர்க்கு ஞானப்புதல்வனானான். அவர் இனிதிருந்து தம்முடைய சமயப் பணிகளை நன்கனம் ஆற்றுதற் பொருட்டுப் பொன்னும் பொருளும் மிகுதியும் நல்கினான். அவர் செய்யும் வழிபாட்டு முறைகளில் சம்புவராயன் உள்ளத்தில் மிக நம்பிக்கையிருந்தது. அவர் எண்ணுவது எண்ணியவாறே நிகழு மென எண்ணினான்; எத்தகைய அரசியல் நிகழ்ச்சிக்கும் அவருடைய அறவுரையும் அறிவுரையும் அவனுக்குவேண்டியிருந்தன.

இந்நிலையில், சோழவேந்தன் பணிமேற்கொண்டு தன்மகன் பல்லவராயன், பாண்டியன் குலசேகரன் பொருட்டுச் சோழர் படைத் தலைவனாய்ச் சென்றிருப்பதும், போரும் ஈழப்படையை எதிர்த்து நிகழ்வதும், தொடக்கத்தில் பாண்டிப்படை ஈழப் படைக்குத் தோற்றதும், பின்பு கொங்குநாட்டுத் தாளை வந்து சோழர்படையுடன் கூடிப் பாண்டிப்படைக்குத் துணையாய்ப் போர்தொடுத்திருப்பதும் எதிரிலிசோழன் கேள்வியுற்றான். ஈழப்படைத் தலைவர்கள் தாம்வென்ற பகுதி களில் மக்களைக் கொன்றும், ஊர்களைத் தீக்கிரையாக்கியும் கோயில்களைச் சூறையாடியும் கொடும்பாடு செய்வது சம்புவராயனுக்குத் தெரிந்தன ஈழர்கள் செய்யும் கொடுஞ்செயல்களைக் கேட்குந்தோறும் சம்புவராயன் உள்ளத்தில் கலக்கம் தோன்றுவதாயிற்று. பாண்டிநாட்டு வடவெல்லை நோக்கி முன்னேறிவரும் ஈழப்படை சோழநாட்டிற்குள் புகுமோ என்றோ ரெண்ணம் தோன்றி அவன் மனத்தை அலைப்பதாயிற்று. இரவு பகல் கண்ணுறக்கம் இலனானான் எதிரிலிசோழச் சம்புவராயன்.

ஒருநாள் தன் மனக்கவலையை ஞான குருவாகிய ஞான சிவதேவரிடம் தெரிவிக்கக் கருதிப் படைவீட்டினின்றும் புறப்

பட்டு எயிற்கோட்டத்து ஆற்பாக்கத்திற்குச் சென்றான். சம்புவராயனது வரவறிந்த ஞானசிவதேவர் அவனை அன்புகனிய வரவேற்று நல்வாழ்த்து வழங்கினார். வேந்தன் அவருடைய திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, அரசியல் உலகில் பாண்டிநாட்டுத் தலைவர்கட்கும் ஈழநாட்டுத் தலைவர்கட்கும் இடையே போர் நிகழும் செய்திகளை விரிவாக எடுத்து மொழிந்தான்; முடிவில்தன் மனக்கவலையைத் தெரிவித்து, “இது எங்ஙனையாமோ என்று விசாரம் தோன்றி வருத்துகிற”தென்று முறையிட்டான்.

அது கேட்டதும் ஞானசிவதேவர் சம்புவராயன் உள்ளத்தில் நிகழும் அலமரலைப் போக்குவது குறித்து, அவர் பயின்றுள்ள புராண இதிகாசங்களில் கண்ட நிகழ்ச்சிகள் பல எடுத்தோதி ஆறுதல் மொழிந்து, திருவருளியக்கத்தின் சிறப்பையும், அதனையுணர்ந்து அதன்வழி நிற்பார்க்கு “இடும்பையும் இடுக்கணும் பரிவும் துன்பமும் கடும்பகற்பட்ட பனிபோல் மறைந்தொழியும்” என்ற திறத்தையும சைவாகமங்கள் சைவத்திருமுறைகள் வாயிலாக எடுத்தோதித் தெருட்டினார். அவ்வுரைகளால் ஒருவாறு தெளிவுற்றருளியினும், ஞானாசிரியரை மறுபடியும் வணங்கி, “ஈழப்படையாகிறது சாலவும் பாபகர்மாக்கள நிறைந்தது; அவர்கள் சோழமண்டலத் தெல்லையிலே புகுதில் ஸ்ரீமகாதேவர் கோயில் உள்ளிட்ட தேவர்கள் கோயிலுக்கும் பிராமணருக்கும் ராஷ்டிரத்துக்கும் அடங்க விரோதமுண்டாகும்; இதற்குப் பரிசாரமாக ஜபஹோமார்ச்சனங்களால் எல்லாப்படியாலும் அவர்கள் அபீஷ்டம் அதம்பண்ணியருள வேண்டும”* என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

ஞானசிவதேவர் சம்புவராயனுடைய உள்ளவேட்கை தெளிய விளங்கியதும், தானும் மனம் தெளிந்து, “ஈழப்படையாகிறது, சாலபாபீஷ்டருமாய்த் தூர்ச்சனருமாய்த் திருவிராமேஸ்வரத்தில் தேவர் கோயிலைத் திருக்காப்புக்கொண்டு பூஜைமுட்டப்பண்ணி அங்குள்ள ஸ்ரீபண்டாரமெல்லாம் கைக்கொண்டு சிவத்துரோகிகளாயினரென்பதும் அறிந்தோம்; அவர்கள் பூசலிலே அறப்பட்டுத் துறப்புண்டு போம்படிக்கு அதிருஷ்டமுகத்தாலே வேண்டும் யத்னம் பண்ணுகிறோம்” என்று சொல்லி இரண்டு நாட்குப்பின் சம்புவராயன் முன்பிலே “அகோர சுபூஜை” யைத் தொடங்கினார். சம்புவராயனும் அநதப் “பூஜை” யைத் தொடங்கிவைத்துவிட்டுப் படைவீடு சென்று சேர்ந்து போர்க்களத்தில் செயற்குரிய அரசியற்

* இச்சொற்களும் மேல் காட்டப்படுவன யாவும் ஆற்பாக்கம் கல் வெட்டில் உள்ளவை. (A. R. on S. Indian Epigraphy Madras. No. 20 of 1899; No. 474 of 1905)

செயல் முறைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான். ஆற்பாக்கத்தில் ஞானசிவதேவரது “அகோரசபூஜை” இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடந்தது.

இதற்கிடையே, பாண்டிநாட்டில் சோழபாண்டியர் படை யும் ஈழப்படையும் கடும்போர் புரிந்தன. ஈழப்படைத் தலைவர் கள் தொண்டி, தேவிபட்டினம், மாணமுரை, நெட்டூர், சீவில்லி புத்தூர், வேலங்குடி, திருப்புத்தூர், விக்கிரமமங்கலம் முத லிய இடங்களில் பாண்டிப்படையை வென்றும் வெருட்டியும் மேன்மையுற்றார்கள்; ஆயினும் நாட்டின் பல விடங்களிலும் சோழர்படையால் அலைப்புண்டு திரிந்தமையின் ஈழப்படை நாளடைவில் வலிகுன்றத் தலைப்பட்டது இடையிடையே இருந்த உண்ணாட்டுத்தலைவர்களின் ஆதரவைப் பொருள் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கித் திரிந்ததனால் ஈழத்தலைவர்பால் பொருட்குறையும் உண்டாயிற்று. ஈழநாட்டுமறவர் நாட்டு மக்கள்பால் அன்பின்றித் துன்பமே மிகச் செய்தமையால் மக் கட்கு அவர்கள்பால் வெறுப்பும் பகைமையும் இயல்பாகவே உண்டாய்விட்டன.

ஒற்றர்கள் வாயிலாக ஈழப்படைக் குளதாகிய குறைபாட் டினை யுணர்ந்த சோழர் படைத்தலைவர் வேறொரு படையினைத் துணை செய்ய விடுமாறு சோழ வேந்தனை வேண்டினர். வேண்டிய வாறே பெரும்படையொன்று விரைந்து வந்து சேர்ந்தது. சோழர் பெரும்படை புதிது வந்தனைந்த பெரும்படை யுடன் ஈழப்படையை எதிர்நின்று தாக்கி அதனை ஈடழிக்கலுற் றது. மறத்தீக் கிளர்ந்தெழப் பொரும் தமிழ்ப்படைமுன் ஈழப் படை எதிர்நிற்கலாற்றாது உடைந்தோடலுற்றது. ஈழப்படைக் குத் துணைசெய்த பாண்டித்தலைவர் சிலர் இருந்தவிடம் தெரியா வாறு ஓடி ஒளித்தனர். ஈழப்படை இதுகாறும் பெற்றுப் போந்த வெற்றியெல்லாம் பகற்கனவாய் மறைந்தழிந்தன.

இவ்வாறு நாடோறும் தமிழ்ப்படையே வெற்றிசிறந்து மிகுவது கண்ட குறுநிலத் தலைவர் பலரும் சோழர்படையின் பக்கல் நின்று துணைசெய்வாராயினர். ஈழப்படைத் தலைவர்க ளான இலங்காபுரித்தண்ட நாயகனும் சயதர தண்டநாயகனும் அவர்கட்குத் துணையாக வந்த தானைத்தலைவர்களும் “இனி, இங்கே போர்புரிந்து வெற்றி பெறுவதென்பது இயலாது,” எனத் தெரிந்து தம் ஈழநாட்டிற்கு ஓடிவிட்டனர். பாண்டியன் குலசேகரனுடைய ஆட்சி நிலைபெறுகொண்டது.

இவ்வெற்றி நலத்தால் சோழவேந்தனான இராசாதிராசனது புகழ்பெருகிற்று. பாண்டிநாட்டு மக்கள் சோழவேந்தன் படைமறவரைப் பாராட்டி வாழ்த்தினர். படைத் தலைவனான

பல்லவராயன், சோழர்படைக்கு எய்திய வெற்றிநலத்தையும் வேந்தன் புகழ்ப்பெருக்கத்தையும் தன் தந்தைக்குத் திருமுக மெழுதித் தெரிவித்தான். எதிரிலி சோழன் இன்பக்கடலில் மூழ்கினான். தமிழ்ப்படை பெற்ற வெற்றிக்கு ஞானசிவ தேவரது “அகோர சுபூஜை” காரணம் என எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் எண்ணினான்; நேரே ஞானசிவர்பால் சென்றான்.

சம்புவராயன் வந்து சேருமுன் ஞானசிவ தேவருக்குச் செய்தி தெரிந்துவிட்டது. அவருக்கும் மகிழ்ச்சி மிகுந்தது. இறைவன் திருவருள்தான் இவ்வெற்றியை நல்கிற்றென அவரும் எண்ணி அத்திருவருளை வழுத்தினார். சம்புவராயனுக்கு ஞானசிவ தேவர்பால் பெருமதிப்பும் பேரன்பும் உண்டாயின. ஞானசிவ தேவருடைய திருவடிகளில் பன்முறையும் வீழ்ந்து வணங்கிப் பரவினான். முடிவில், அவரைக் கைதொழுது, “தேவர் செய்த அதிருஷ்டயத்னமாய் இப்படிப் பலித்தது; இதற்குத் தேவர் ஸ்ரீபாத பூஜையாக நான் தருவதை ஏற்றருளவேண்டும்,” என்று இறைஞ்சினான். ஞானசிவ தேவர், சம்புவராயனை நோக்கி, “நீர் நமக்கு ஏதேனும் முன்பு குறைவாகச் செய்த துண்டோ? ஒன்றும் இல்லை; எல்லாம் உம்முடையனவாக இருக்கின்றவே,” என்றார். “தேவர் ஸ்ரீபாத பூஜையாக இப்போது ஏதேனும் தரவேண்டும் என்று என் உள்ளம் விரும்புகின்றது,” என்று சம்புவராயன் வற்புறுத்தவும் ஞானசிரியர், “அவஸ்யம் ஏதேனும் தரவேண்டுமென்றிருந்தால் ஆற்பாக்கமாகிற இந்த ஊரைச் செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டித் தருவது,” என்று தெரிவித்தார்.

பின்னர்ச் சம்புவராயன், சோழவேந்தனது ஆணை பெற்று அவனது ஐந்தாமாண்டு நிகழ்ச்சியாக, “ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து எயிற்கோட்டத்து மாகறல்நாட்டு ஆற்பாக்கத்து நன்செய் புன்செய் அகப்பட விளைநிலம் நூற்றறுபத்தேழுவேலியும் ஏரிகோளும் நத்தமும் குட்டமும் கிணறும் மேனோக்கின மரமும் அகப்பட நாற்பாற்கெல்லையுட்பட்ட நிலம் வெள்ளவாரி பண்ணைக்கூலி தறியிறை தட்டார்ப்பாட்டம் அந்தாராயம்உட்பட ஆயமெல்லாமகப்பட்ட ஏகபோகமாக இறையிலியாகக் கௌட தேசத்துத் தக்ஷிணராடத்துக் கங்கோஜி சவர்ண கோத்திர மகாமகேஸ்வர சுருதி ஸ்மிருதி சிந்தே கார்நவ ஸ்ய தன் மாஸ்தை உமாபதி தேவரான ஞானசிவ தேவர்க்கு நீர்வார்த்துக் கொடுத்துச் சூரிய சந்திரார்க்களுள்ள தனையும் செல்வதாகக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொடுத்தேன் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனேன்,” என்று கல்வெட்டுமாறு பணித்தான். இஃது ஆற்பாக்கத்துச் சிவன்கோயில் தென்குவரில் இன்றும் யாவரும் காணக்காட்சியளித்துக் கொண்டுள்ளது.

சில பேச்சு வழக்குகள்

[பி. லுர்துசாமி, பி. எஸ். ஸி.]

சிலம்பு, உசு, பரல் பத்தில் சில பேச்சு வழக்குகள் ஆராயப் படடன. அவைகளில் சிலவற்றைத் திரும்பவும் கவனிக்கவேண்டும். 'குறுவட்டா' என்ற கலித்தொகைச் சொற்றொடர்க்கு நச்சினுர்க்கினியர், 'சூகாடும் காயான வட்டைப்போன்று குறிய தன்மையன்' என்று பொருள் கூறிபுள்ளார். ஆனால், ஒரே கலிப்பாவில், வல்லுப் பலகையைக் குறளனுக்கு உவமானமாகக் கூறிவிட்டு அப்பலகையில் விளையாடும் நெல்லிக்காயளவுள்ள வட்டைத் திரும்பவும் அவனுக்கே உவமை கூறிப்பிரப்பரோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. 'இளவட்டம்' என்ற தற்காலப் பேச்சு வழக்கிற்கும் 'குறுவட்டா' என்ற சொற்கும் உள்ள தொடர்பைக் கண்டோம். 'மூப்புவட்டம்' என்ற சொல் முதுமையைக் குறித்துவருவதை நிகண்டுகளில் காணலாம். 'கனவட்டம்' என்ற சொல் மூவேந்தரில் ஒருவருடைய குதிரைகளுக்குப் பெயராகவும் வழங்கியிருக்கின்றது. இளவட்டம், மூப்புவட்டம், கனவட்டம் என்ற சொற்களின் வழக்கத்திலிருந்து 'குறுவட்டம்' என்ற சொல்லே 'குறுவட்டா' என்று வந்தது என்பதில் பிழைபிருக்கமுடியாது.

'விடலை, நம்பி' என்ற சொற்கள் உயர்ந்த தலைவனைக் குறித்து வரும் சிறப்புப் பெயர்கள். விடலை என்ற சொல் மணமாகாத உடன்போக்கில் செல்லும் தலைவனைக் குறித்து வழங்கியதையும் பார்த்தோம். மணமாகா - துடிப்புமிக்க இளைஞர்களை விடலை என்றழைப்பதைக் கண்டோம். கலித்தொகையில் மணமாகா இளைஞனைத்தவிர மணமாகி இழிவொழுக்கத்திலிறங்கிய தலைவனும் விடலை என்றழைக்கப்படுகிறான். பரத்தையிடம் சென்ற தலைவனைத் தலைவி இழித்துக்கூறுங்கால், அவனை விடலை என்றழைக்கிறாள். இச்சொல் சிறப்புப்பொருளில் வழங்கி இழிபொருள் பெற்ற வரலாற்றை இதிலிருந்து அறிகிறோம்.

'வயிறு விளங்குவாளா' என்று வயிற்றைச் சுட்டிக்கூறும் பேச்சு வழக்கைக் கவனித்தோம். 'வயிறு மாசிலீயரவனீன்ற தாயே' என்ற பதிற்றுப்பத்து வரிக்குப்பொருள் கூறிய பழைய உரையாசிரியர் 'அவனை யீன்ற தாய் வயிறு விளங்குவாளாக' என்று சொல்லியிருப்பது இப்பேச்சு வழக்கின் பழமையை நன்கு உணர்த்தும். கருவுற்றிருக்கும் மகளைத் தாய் 'வயிறும்

பிள்ளையுமா அழகிட்டு இருக்கிறாள்' என்று கூறும் பேச்சு வழக்கையும் கேட்டிருக்கலாம். 'வா துவல் வயிறே வா துவல் வயிறே' என்று தொடங்கி, 'கல்லாக் காணையை ஈன்ற என் வயிறே' என்று முடியும் புறப்பாடல் வரியைப் படித்திருக்கலாம். தன் வயிற்றைத் தானே இழித்துக்கூறும் தாயின் பேச்சு இது. ஆதலின் பெண்களின் வயிற்றைச் சுட்டி வழங்கும் பேச்சு வழக்குகள் மிகப் பழமையான வரலாற்றை உடையன என்பது தெளிவு.

கந்தறுகோலம் என்ற பேச்சு வழக்கை முன்னரே விளக்கினோம். 'கந்துகட்டில்லாத பேச்சுப் பேசாதே' என்ற பேச்சு வழக்கும் சிலவிடங்களில் வழங்குகிறது இது வரையறையற்ற பேச்சு என்ற பொருளில் வழங்குகிறது கந்தில் கட்டியநிலை ஒழுங்கையும், கந்தில் கட்டாதநிலை அலங்கோலத்தையும் குறிக்கும். கந்துக்கும் யானைக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பைக் 'களிறும் கந்தும்போல நளிகடற், கூம்பும் கலனும் தோன்றும்' என்ற பாடல் வரிகள் காட்டும். 'கந்து கோளியாது கர்ப்பல முருக்கி' என்ற பதிலிறுப்பத்து வரியிலும் கட்டுத்தறியிலடங்காத மதமேறிய யானைகளின் அழிவுவேலை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

' பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு போலத்
தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
மார்புகடி கொள்ளே னாயி னூர்வுற்(று)'

என்று வரும் அகப்பாடலில் கந்து என்ற சொல் பரத்தையின் பேச்சில் பயின்று வருவதைக் காண்க. பரத்தை தலைவனைத் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவேன் என்று சூள் உரைக்கும் பகுதியில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறாள். கந்துக்கும் யானைக்கும் உள்ள தொடர்பைக் குறித்து வந்த தொடர்கள் மனிதருக்குள் இருக்கும் தொடர்பைக் குறித்துத் தற்காலம் வழங்குகின்றன. 'கந்தறுகோலம்,' 'கந்து கட்டில்லாத பேச்சு,' 'தறிகெட்டுத் திரிதல்,' ஆகிய பேச்சு வழக்குகளில் கந்துக்கும் யானைக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கூறும் செய்யுள் வழக்குகளின் உறவை உணரலாம். தனக்கு அடங்காது நடக்கும் பிள்ளையைப் பார்த்து, 'உனக்கு மதமா? கிறுகிறுப்பா?' என்று தாய் கேட்பதைக் கேட்டிருக்கலாம். 'மதமா' என்று கேட்கும் சொல்லில் மதமேறிய யானையின் செய்கை மறைமுகமாகக் குறிக்கப்படுவதை நோக்குக. 'கிறுகிறுப்பு' எனும் சொல் குடிகாரனின் செயலை மறைமுகமாகக் காட்டும். மனையை விட்டுப் பரத்தையை நாடும் தலைவனைக் கயிற்றை அறுத்துச் செல்லும் எருமைக்கும் எருதுக்கும் உவமித்து உள்ளுறை

உவமமாகக் கூறும் பல அகத்துறைப் பாடல்களைப் படித்திருக்கலாம்.

‘.....அண்டர்

கயிறரி எருத்தின் கதழுந் துறைவன்’

என்ற குறுந்தொகைப் பாட்டு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். ‘தும்பு தெறித்துவிடல்’ என்ற பேச்சு வழக்கும் தொடர்பை அறுத்துவிடல் என்ற பொருளில் வழங்குகின்றது.

“ சாவார்சான் ருண்மை திரிந்திலார் மற்றிவளைக்
காவார் கயிறுரீஇவிட் டார்”

என்ற திணைமலைப் பாட்டில் அணங்கு போன்றவளை அறுத்து விட்டதாகக் கூறப்படுவதைப் பார்க்கவும்.

‘முக்கி’ என்ற சொல் ‘உண்டு’ என்ற பொருளில் சில விடங்களிலும் ‘நிறைய உண்டு’ என்ற பொருளில் வேறிடங்களிலும் வழங்குகின்றது. ‘தெவு’ என்ற சொல்லுக்குக் ‘கொள’ என்பது பொருள். இது தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்தில் காணப்படும். ‘தெவிட்டுதல்’ என்ற சொல்லைத் தனிச் சொல்லாகக்கொண்டு ‘அடைதல்’ என்ற பொருளை நச்சினூர்க்கினியர் கூறியுள்ளார். ‘தெவு’ என்பதே தெவிட்டுதல் என்ற சொல்லின் மூலச்சொல்.

‘ கடுவுணங்கு பறைக் கடவு தெவுட்டு’

என்ற ஐந்திணை எழுபது 36-ம் பாட்டு வரியில் வரும் ‘தெவுட்டு’ என்ற சொல்லுக்கு ‘நிறைத்து நிற்கும்படியான’ என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் ‘திகட்டி’ என்ற சொல் நிறைய உண்பதால் ஏற்படும் சலிப்பைக் குறித்து வழங்குகிறது. ‘தெவிட்டி’ என்ற சொல்லின் மாற்றமே இச்சொல். தெவிட்டி என்ற சொல் முதலில் கொள என்ற பொருளில் வழங்கி, நிறையக்கொள எனப் பொருள்கூடப் பெற்று, தற்காலம் ‘சலிக்க’ என்ற பொருளொடு வழங்குகிறது.

‘நாத்தூணங்கை’ என்றொரு சொல் சிலப்பதிகாரத்தில் வருகிறது.

‘ சாவக நோன்பிக ளடிக ளாதலி

ஞத்து ணங்கையொடு நாள்வழிப் படேம்’

என்ற வரிகளுக்கு அடியார்க்குநல்லார், ‘அடிகள் சாவகநோன்பிக ளாதலின் நங்கையார் நாத்தூணாருடனே நீங்களும் பகல்பொழுதுண்ணும் அடிசில் சமைத்தற்குப் புதுக்கலங்களை விரையக் கொண்டு கொடுப்பீராக’ என்று உரை யெழுதியுள்ளார். மேல்

வரும் பாட்டுவரி மாதரி ஆய்ச்சியரைப் பார்த்துக் கூறியதாகும். 'என்னுடனங்கை யிங் கிருக்கெனத் தொழுது' என்ற வரியில் மாதரி கண்ணகியைத் தன் மருமகளாகக் கொண்டதும், கோவ லனைத் தன் மகனாகக் கொண்டதும் தெரியும். நாத்தூணங்கை, நங்கை நாத்தூ ணென்க என்று பிரித்தெழுதாத உரையாசிரியர், பின்னர் 'நாத்தூணொடு நங்கை அடிசிலாக்குதற்கெனினுமமையு ம்' என்று எழுதியுள்ளார். முதலில் 'நாத்தூணங்கை' என்று ஒரு சொல்லாகக்கொண்டு ஐயை என்று பொருள் கூறியவர், பின்னர் அதையே இருகூறுக்கி ஐயையையும் கண்ணகியையும் குறிப்பதாகக் கொண்டார். அரும்பத உரைகாரர் 'நாத்தூ ணங்கை' என்பதை ஒரு சொல்லாகக்கொண்டு மாதரி மகள் ஐயை என்று பொருள் கூறியுள்ளார். ஆய்ச்சியரை அழைத்து, 'நாத்தூணங்கையொடு' அடிசிலாக்குதற்கு நல்ல புதுக் கலங்க ளைக் கொண்டுவரும்படி மாதரி கூறுகிறாள். அடிசிலாக்கியவள் கண்ணகி என்பது பின்வரும் வரிகளில் தெரிகின்றது. ஆதலின் ஐயை என்று பொருள் கொண்டால், ஐயை அடிசிலாக்குதற்கு என்ற உரைக்கும், கண்ணகி அடிசிலாக்கினாள் என்ற செய்திக் கும் முரண்பாடு ஏற்படுகின்றது. ஆதலின் 'நங்கையொடு நாத் தூண் அடிசிலாக்குதற்கு' எனக்கொண்டு கண்ணகியொடு ஐயை அடிசிலாக்குதற்கு என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'நாத் தூணங்கையொடு' என்ற தொடரில் 'நாத்தூணங்கை' என்பதை ஒரு சொல்லாகக்கொண்டால் 'ஒடு' என்ற உருபு வேண்டாத தாகும். 'ஒடு' என்ற உருபு பெய்திருப்பதே நாத்தூண், நங்கை என்று பிரித்தெண்ண வேண்டியதை வற்புறுத்தும். உ. வே. சாமிநாதையர் 'நாத்தூண்' என்று கொண்டுள்ளார். கணவனு டன் பிறந்தவளை 'நாத்தி,' 'நாத்தனார்' என்றழைக்கும் வழக்கு களை அறிவோம். 'நாத்தூண்' என்றே மலையாளத்தில் இச்சொல் வழங்குகிறது. ஆதலின் 'மருமகளொடு, கணவனுடன் பிறந்த வள்' என்றே 'நாத்தூணங்கையொடு' என்பதற்குப் பொருள் கூற வேண்டும். நங்கையார் என்ற சொல் அண்ணன் மனைவியைக் குறித்து இப்பொழுது கொங்குநாட்டில் வழங்குகிறது. இவ் வழக்கின்படி பொருள் கூறினோமானால் மாதரி ஆய்ச்சியர்களிடம் நாத்தூணின் நங்கையாரும் (ஐயைக்கு அண்ணன் மனைவி) நங்கையாரின் நாத்தூணும் (கண்ணகிக்குக் கணவன் தங்கை) கூட சமைக்கப் புதுக்கலங்கள் கொணர்க எனக் கொள்ளவேண் டும். ஆனால் மலையாளத்தில் 'நாத்தூண்' என்ற சொல்லே உரு மாற்றமின்றி அண்ணன் மனைவியைக் குறிப்பது மிகுந்த வியப் பைத் தருகிறது. நாத்தூண் என்றால் மலையாள வழக்குப்படி அண்ணியாகும். நங்கையென்றால் கொங்குநாட்டின் வழக்குப் படி அண்ணியாகும். ஆதலின் 'நாத்தூணங்கை' என்பது ஐயை

யின் அண்ணியாகிய கண்ணகி என்று பொருள் தரலாம். முற் கால வழக்குக்கும் தற்காலவழக்குக்கும் எதிர்மாறான பொருளைத் தருகின்றன. தென்னார்க்காட்டில் பழைய வழக்கு மாறவில்லை. கொங்குநாடும் மலையாளமும் சேரநாடானமையால் அங்கு வழங்குபவை உண்மையெனக்கொண்டால் உரையாசிரியர்களை மறுப்பதாக முடியும்.

ஒரு தெருவில் உள்ள வீடுகளைக் குறிக்க வழங்கும் பேச்சு வழக்கைப் பார்க்கலாம். இருபக்கத்திலும் உள்ள வீடுகளைக் குறிக்க 'இந்தக்கையிலுள்ள வீடு, அந்தக் கையிலுள்ள வீடு' என்று பேசும் வழக்கம் சில பகுதிகளில் உண்டு. கை என்பது பக்கம் என்ற பொருளில் வழங்குகிறது மற்றும் எதிர்ப்பக் கத்து வீடு என்பதற்குச் சில பகுதிகளில் 'எதிர்ச்சரகில் உள்ள வீடு' என்று பேசுவதையும் கேட்டிருக்கலாம். 'வீதியின் இரண்டு சிறகுகள்' என்று சொல்வதையும் கேட்டிருக்கலாம். 'சிறகு' என்பது 'சரகு' என்று எளியோர் வாயில் வழங்கு கிறது சிறகு என்ற சொல் புறத்திலும் பதிற்றுப் பத்திலும் 'சிறை' என்று பயில்கின்றது.

‘மன்றம் போந்து மறுகுசிறை பாடும்
வயிரிய மாக்கள் கடும்பசி நீங்க’

என்ற வரியிலும் இன்னும் பிற பாடல்களிலும் 'மறுகுசிறை' எனும் சொல் தெருப் பக்கம் என்ற பொருளில் வருகின்றது. சிறை சிறகாகி, சிறகு சரகாகி, இருபுறம் தெருக்களையுடைய கிராமம் சரகமாயிற்று. கிராமத்தைச் சரகம் என்றழைப்பர் சிலர். சிறை மறுகுகளுடைய மன்றம் சரகம் எனப்பட்டது.

சுடுநீரில் குளிர்நீரைக் கலந்து சூடு தணியச் செய்வதற்கு 'நீர் வெளாவுதல்' என்று சொல்வர். மற்றும் 'பந்தி வெளாவுதல்' என்ற பேச்சு வழக்கும் பயிலுகின்றது. நண்பர் இருவர் மனங்கலந்து பேசுதலை 'அளவளாவுதல்' என்பர். இச் சொல், 'அளவி' என்ற சொல் 'அளவி அளவி' என்று இரட் டிக்கும்வழித் தோன்றும். 'அளவி' என்பது கலந்து என்ற பொருளில் 'அற்புளஞ் சிறந்தாங் கருண் மொழி யனைஇ' என்ற சிலம்புவரியிலும் சங்கநூல்களிலும் வருகின்றன. ஆதலின் அளவளாவி என்ற சொல் பேச்சுவழக்கில் பயிலும் போது முன் னின்ற உயிரெழுத்து உயிர் மெய்யாய் மாறி 'வெளாவி' என்ற உருவம் பெற்றது என்று எண்ணற்கிடமுண்டு. ஆனால், 'யாந் தனக் குறுமுறை வளாவ விலக்கி' எனும் புறப்பாட்டு வரியில் 'வளாவ' எனும் சொல்லிற்கு உற்ற முறையால் கலந்து என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் 'வளாவ' என்பது

தனிச்சொல்லா அல்லது 'அளவளாவ' என்பதன் மறு உருவ மா என்ற ஐயம் எழுகின்றது.

திணை, கேழ்வரகு போன்ற தானியங்களை உள்ளங்கையில் வைத்துத்தேய்த்துத் தோலுரிப்பதற்கு 'நெமிட்டுதல், நிமிட்டு தல்' என்று சொல்வர். இச்சொற்கள் 'ஞெமிடி' என்ற சொல்லின் மாற்றங்களாகும்.

“கல்லாக் கடுவனெடு நல்வரையேறி
யங்கை நிறைய ஞெமிடிக் கொண்டுதன்
நிரையணற் கொடுகவு ணிறைய முக்கி'

சுன்ற நற்றிணை 22-ம் பாட்டு வரிகளில் 'ஞெமிடி' என்ற சொல் இதே பொருளில் வருவதைக்காண்க. இதே வரிகளில் 'முக்கி' எனும் சொல் உண்டு எனும் பொருளில் வருவதையும் காண லாம்.

தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதிகளில் சூடு, குண்டு, குழை முதலிய பழமை வாய்ந்த சொற்கள் வழங்குகின்றன. சூடு அடித்தல் என்று சொல்லும்போது 'சூடு' அரிதானே உணர்த் தும். 'மடையடிசூண்டு' என்று பேசுங்கால்குண்டு, ஆழத்தை உணர்த்தும். இலையைக் குழையென்பதும் அங்கு வழக்கத்தி லுள்ளது. 'ஓர்த்தல்' என்ற சொல் நினைத்தல், கருதல் என்ற பொருள்களில் புறத்திலும் பிற பழைய நூல்களிலும் வருகின் றது. இச்சொல் 'ஓர்மை' என்ற பெயர்ச்சொல்லாய் நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதிகளில் வழங்குகின்றது. 'ஞாபகம் இல்லை' என் பதற்கு 'ஓர்மையில்லை' என்பர். ஆரஞ்சுப்பழத்தை உரித்தலைப் 'பொளித்தல்' என்று மலையாளத்தில் கூறுவர். இச்சொல் தமிழில் பேச்சு வழக்கில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“நாரை மருங்கி னீர்வரப் பொளித்து
களிறு சுவைத்திட்ட கோதுடைத் ததரல்”

என்ற அகப்பாட்டு வரியில் 'பொளித்து' என்ற சொல் இதே பொருளில் பயில்வதைக் காண்க. மற்றும் நாம் ஆரஞ்சு என்று சொல்லுவதை அவர்கள் 'நாரங்காய்' என்பர். அதுவே தூய தமிழ்ச்சொல்லாகும். 'நாரங்காய்'தான் ஆங்கிலத்தில் ஆரஞ்சு ஆனது வரலாறு.

'கெண்டி' என்ற சொல் சிறுகலத்தைக் குறிப்பதாய்ப் பேச்சு வழக்கில் வருகின்றது. இப்பெயர்ச்சொல் பழைய நூல் களில் பயிலாவிட்டாலும் வினைச்சொல்லாக வந்து 'தோண்டி' என்ற பொருளில் வழங்கினது. நீரைத் தோண்டும் கலம் தோண்டி ஆனதுபோல், கெண்டி எடுப்பது கெண்டியாயிற்று.

‘நெடுங்கோட்டுப் புற்றத் தீயல் கெண்டி’ என்ற நற்றிணை வரியில் வினைச்சொல்லாய் வருகிறது. ‘உண்ட வீட்டில் கெண்டி தூக்கல்’ என்ற பழமொழியும் உண்டு.

ஒருவனைப்பற்றிய ரகசியம் மற்றொருவன் காதில் தெளிவாக விழவில்லை என்று கொள்வோம். அஃது என்னவென்று ஆராய அவன் முற்படுகிறான். பிறிதொருவன் பிறருடைய ரகசியத்தை ஆராய்தல் கூடாது என்று அவனுக்குச் சொல்கிறான். அப்படிச் சொல்லும்போது ‘அதை அவ்வளவு பெரிதாகத் தூண்டித்துருவாதே’ என்று கூறுகிறான். இருட்டிலோ அல்லது பிறிதொன்றிலோ மறைந்திருந்த ஒன்றை விளக்கைத் தூண்டித் தேடுவது போல் தேடாதே என்பது விளக்கமான பொருள். மறைந்திருத்தலால் ரகசியத்தை ‘மறை’ என்றனர் பழந்தமிழர். தேடிப் பார்ப்பதற்குத் ‘துருவி’ என்ற சொல் ‘தேறி’ என்பதுபோல் இலக்கியத்தில் பெரிதளவு பயிலவில்லை.

“ களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல்
குளித்தானைத் தீத்தரீஇ யற்று ”

என்ற குறளில் துருவி என்ற சொல் வழங்குகிறது. நீர்க்கடியுள் இருப்பவனை விளக்கினால் தேடமுடியாததுபோல குடிகாரனுக்குக் காரணங்காட்ட முடியாது என்கிறார் வள்ளுவர். இக்குறள் கையாண்ட உவமை சிறிது மாற்றத்தோடு ‘தூண்டித் துருவிப் பார்த்தல்’ என்ற பேச்சு வழக்கில் வழங்குகிறது. எளியோர் வாயில் வரும் பேச்சுவழக்கிலும் அழகிய கருத்துக்கள் அடங்கியிருப்பது இதன் மூலம் தெரிகிறது.

பெருநகை விளைத்த ஒரு நிகழ்ச்சியைப்பற்றி ஒருவர் மற்றொருவரிடம் கூறுங்கால், ‘அது பெரிய கூத்தப்பா...’ என்று துவக்கி அந்நிகழ்ச்சியை விளக்கிக் கூறுகிறார். மற்றும் கிண்டலும் கேலியுமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்போரை, ‘என்னப்பா ஒரே கூத்தடிக்கிறே’ என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். பார்ப்பா ஒருவனை இரவில் தலைவி பயமுறுத்தவே அவன் அவனைப் பேயென்று எண்ணி அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான். அவனை ஏமாற்றிப் பயமுறுத்தின சிரிப்பூட்டும் நிகழ்ச்சியைத் தோழிக்குக் கூறுங்கால்

“ வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து ”

என்று சொல்லுகிறாள். இது கலித்தொகையில் வருவதாகும். இதில் வரும் ‘பெருங்கருங் கூத்து’ என்ற சொற்றொடர் மேற்கூறிய பேச்சு வழக்கை ஒட்டி வருவதைப் பார்க்கலாம்.

தமிழ்நாட்டில் சில இனத்தார் பேசும்போது சில குறிப் பிட்ட தனிப்பட்ட பேச்சுவழக்குகளைக் கையாளுவதைக் கேட் டிருக்கலாம். பார்ப்பனர்கள் பேசும் சில பேச்சுவழக்குகள் பிற தமிழரிடையே வழங்குவதில்லை. 'தண்ணீர்' என்பதற்குத் 'தீர்ததம்' என்பர். 'தண்ணீர்' என்ற சொல்லே குடிகாரர்கள் பேச்சு வழக்கில் கள்ளைக் குறிக்கின்றது. கள் குடிக்கிறதைக் குடிகாரர்கள் 'தண்ணீர்போடறது' என்பர். மந்திரம் போடும் கோடங்கி சாராயம் குடிக்க மூன்றுபணம் வேண்டுமென்று சொல்வதற்குப்பதில் 'தீர்த்தத்துக்கு மூனுபணம் கொடுங்க' என்பான். ஆங்கிலத்தில் செகப்பிரியர் எழுதிய 'நான்காவது என்றி' எனும் நாடகத்தில் அரசன்மகன் குடிகாரர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு குடித்துக்கொண்டே பேசுவதாக வரும் பகுதி உளது. அதில் அவன் மது அருந்துவதைத் 'தண்ணீர் குடிப் பது' (watering) என்றே சொல்கிறான். இம்முறையில் பேசிய திலிருந்து அரசன்மகன் குடிகாரர் பேச்சுவழக்கை எளிதில் கற்றுக்கொண்டது தெரிகின்றதென ஆங்கில அறிஞர்கள் கூறு வர். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இப்பேச்சுவழக்கில் ஒற்றுமை இருக்கின்றது. மதச்சார்பான நிகழ்ச்சிகளில் பாமரரும் வட மொழிச் சொற்களையே கையாளுகின்றனர். மந்திரித்த நீரைத் தீர்த்தமென்றும், புண்ணிய நீரை எடுத்துச்செல்லும் கலத்தைக் 'கரகம்' என்றும், மர இலையைப் 'பத்திரிகை' என்றும் அழைக் கின்றனர்.

நல்லதாக வாங்கினான் என்பதற்கு வட பகுதிகளில் 'நறு விசா வாங்கினான்' என்பர். நறுவிதாக என்பது 'நறுவிசாக' என்று மாறியது. பதம் என்ற சொல் சிறந்த செவ்வியுடையது என்ற பொருளில் பழைய நூல்களில் பயிலுகிறது. ஒரு சிறு வளை 'நல்லபடியாக இரு' என்று சொல்வதற்குப் 'பதவிசா இரு' என்று சொல்வர். பதவிதாக இரு என்பதே இப்படி மாறியிருக்கவேண்டும். மற்றும் 'பையன் பதவிசு' என்ற பேச்சு வழக்கில் பையன் நல்லவன் என்ற பொருளில் 'பதவிசு' என்ற சொல் பெயர்ச்சொல்லாக வருகிறது. வணக்கமானவன் என்பதற்குப் பதவிசானவன் என்றும் சொல்வர்.

இனிப் பேச்சுவழக்கில் வரும் வசைமொழிகளைப் பார்ப் போம் திட்டுவதில்கூட காலத்திற்கேற்ப, இடத்திற்கேற்ப பேச்சுவழக்குகள் மாறுவதைக் காணலாம். திருநெல்வேலிப் பகுதியில் 'ஆக்கங்கெட்ட அருள்மாறி மூதி' என்று திட்டுகிறார்கள். சோழநாட்டிலோ சென்னைப் பகுதியிலோ இதைக்கேட்டவர்கள் வசவு என்கூட உணரமாட்டார்கள். இலக்கணமாகத் 'திட்டுவது' போலிருக்கிறது. இதில் அருள் என்பது

னுக்கு இயற்கையில் இருக்கவேண்டியது. ஆதாம் என்பது செயற்கையில் ஒருவன் அடையவேண்டியது. அஃதாவது தனது முயற்சியில் ஒருவன் பெறும் நல்லிலையே ஆக்கம். இயற்கையாக ஒருவன் பெறும் அருளையும் இழந்து, தான் பெற்ற நல்ல நிலையையும் இழந்த மூதேவி என்பதே இவ்வசைவின் பொருள். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் 'நல்லவாயினவழி ஆக்கம் -றல்' என்று எழுதிய நச்சினூர்க்கினியரின் விளக்கத்தை இது சார்பாகக் கவனிக்கவேண்டும். "அவனுக்கென்ன மதியில்லையா ஸ்திதி இல்லையா" என்று பேசுவதையும் கேட்டிருக்கலாம். அந்த ஸ்திதி என்பதே ஆக்கம்.

அகநானூறு, நற்றிணை முதலிய பழைய அகத்துறை நூல்களில் பெரிதும் மருதப்பாக்களில் ஒரு மரபைப் பார்க்கிறோம். அப்பாக்களில் தலைவி தலைவனைக் கடிந்தும் இழித்தும் கூறும் பகுதிகள் பலவுள். தலைவி அவனைக் கொடுமைபுரியும் நீர் நாய்க்கும், எருமைக்கும், வானைமீனுக்கும் உள்ளுறை உவமமாக உவமித்து இழித்துக் கூறுகிறாள் பழித்துக் கூறிய அநேகபாலிலேயே இறுதியில் அவனை 'வாழி' என்று வாழ்த்துதலைப் பெருமபாலும் பார்க்கிறோம். அவனது இழிவொழுக்கத்தைப் பழிக்கும் தலைவி ஏன் இப்படி வைத வாயாலேயே வாழ்த்தவேண்டும்? சிலப்பதிகாரத்தில் கானல் வரிப்பாக்களில் மாலையை இழித்துக் கூறுவதாகச் சில பாக்கள் உள். ஆவிகொள்ளும் மாலையை இறுதியில் தலைவி 'வாழிமாலை' என்றே வாழ்த்துகிறாள்.

தினமணிக் கதிரில் ஒரு எழுத்தாளர் "பாட்டிகளின் வசவுகள்" என்று சிலவற்றைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளார். அவை வசவுபோலத் தோன்றினும் உண்மையில் வாழ்த்தாகவே உள் என்கிறார். 'அடராசலுவே, யமனைச்சசுறுவே, கூத்தடித்திடுவான், நாசமத்துப்போவாய்' என்பன சில. அரசை ஆளுவாய், எமனை ஏய்த்து நெடுங்காலம் வாழ்வாய், கூற்றை விரட்டுவாய் என்பன அவைகளின் பொருள்கள் எனக் காட்டுகிறார். வசையில் வாழ்த்து மறைந்துளதைக் காண்கிறோம். எமனை முழுங்கிடுவாய் என்று திட்டுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். மற்றும் 'எமசாந்தி வாங்கினவனை' என்று கொங்கு நாட்டில் திட்டுவதையும் கேட்டிருக்கலாம். எமனைக் கழித்தவனை அல்லது எமனைச் சமாதானப்படுத்தியவனை என்று பொருள்கூறி நெடுங்காலம் வாழ்வாய் என்பதாக வாழ்த்தெனக்கொள்ளலாம். இது தற்காலம் மறைந்துவரும் வசவு மரபாகும். மிகப்பழைய நூல்களிலிருந்து திட்டினாலும் உள்ளுறை உவமமாக மறைத்துத் திட்டினது தெரிகிறது; திட்டியதோடுநில்லாமல் உடனே வாழ்த்தினர். மறைந்துள்ள வசவில் கூர்மை மட

வாழ்த்தினதும், வசவுதரும வஸ மறைந்துவிடுகிறது. இந்த நல்ல மரபின் அடிச்சுவடே வசவில் வாழ்த்தை மறைத்துக் கூறும் பாட்டிமாரின் மரபு என்று கருதுவது மிகையன்று.

“பையுனோய் கூரப் பகல்செய்வான் போய்வீழ
வையமோ கண்புதைப்ப வந்தாய் மருண்மாலே
மாலே நீ யாயின் மணந்தா ரவராயின்
ஞாலமே நல்கூர்ந் ததுவாழி மாலே”

என்ற இந்தக் கானல் வரிப்பாவில் தலைவி மாலையைப் பழிக்கிறாள். மணந்தவரில்லா மாலே, கொடுமை நிறைந்த மாலையாய்த் தோன்றுகிறது. ஒரு வேலையில் “சலிப்புத் தட்டிவிட்டது; உடனே ‘இதென்ன தரித்திரம் பிடித்த வேலை’ என்கிறோம். பல தொல்லைகளால் உலக வாழ்க்கை கசந்துவிடுகிறது. ‘என்ன தரித்திரம் பிடித்த உலகம்’ என்கிறோம் இதுபோலவே தனக்கு வந்த துன்பம் எல்லார்க்கும் உண்டு எனக் கருதி ‘ஞாலமோ நல்கூர்ந்தது’ என்கிறாள். அஃதாவது தற்காலப் பேச்சின்படி ‘தரித்திரம் பிடித்த உலகம்’ என்கிறாள். ‘ஞாலமோ நல்கூர்ந்ததென்றாள்’ தன்னோய் எல்லார்க்குமுண்டென்று தனக்குத் தோற்றுதலால், என்ற உரையையும் கவனிக்கவும். மற்றும் அரும்பத உரைகாரர் “இது, ‘தான்சாவ உலகு விழும்’ எனும் பழமொழிபோல நின்றது” என எழுதியுள்ளார். பழமொழிக்கும் இதற்கும் உள்ள தொடர்பே இஃது ஒரு பேச்சுவழக்கு என்பதைக் காட்டும். தான் இன்புறும்போது உலகம் இன்புறவேண்டும், துன்புறும்போது உலகம் துன்புறவேண்டும் என்பது எளிய உள்ளங்களில் தோன்றும் உணர்வாகும்.

பேச்சுவழக்குகளின் பழமையையும், வரலாற்றையும் ஆராய்வது அளவற்ற இன்பந்தரும் ஒரு துறை. பாமரர் என்று சிறுமையாகக் கருதப்படுவோரிடை வழங்கும் பல பேச்சுவழக்குகள் மிகப் பழமை வாய்ந்ததாகவும், பழைய இலக்கியங்களில் பயில்வதாகவும் இருப்பதைக் காணும்போது மிகுந்த வியப்பெய்துகிறோம். வழி வழி வந்த பல சொற்கள் அவர்களிடையேதான் வழங்குகிறது. நகர நாகரிகம் சிற்றூர்களில் பரவப் பரவ இவ்வழக்குகளில் பல வீழ இடமுண்டு. ஆதலின் பேச்சுவழக்குகளை ஆராய்வது காலந்தாழ்க்காது செய்யப்பட வேண்டிய தொண்டாகும்.

எனது கதிர்காமச் செலவு

[செல்வி எஸ். கமலாதேவி, இரத்தினபுரி.]

எழிலுறு இலங்கையின், யாழினுமினிய அந்தமில் இன்பம் ஆர்தரப்பொழியும் செந்தமிழ்ப் பகுதிகளும் சில உள. இன்பத் தமிழினைச் சொந்தமாகக்கொண்டு அதன் தூயவழி முயன்று இமிழ்கடல்வேலித் தமிழகமெல்லாம் ஒரு நிழற்கீழ் பொன்னரசாரும், தமிழ்ப் பெருமக்கள் என் இருமுதுகுரவரும். எனவே தமிழ்நாடும், தவப்பயனும் என்றும் யாண்டும் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்ற தூய்மை நிறைவுறு நினைவும் விருப்பும் என் சிறு மனத்திடை நிலவலாயினமை வியப்பன்று. புதுமையைக் காணவிழையும் பருவமாகலின் அவ்வழி முயல யான் எண்ணிப் பலநாள் முயன்றமை, சென்ற சித்திரைத்திங்கள் முதலாம நாள் வாய்த்தது; அதை நினைந்து உள்ளம் நயந்து உவகை எய்தினேன்.

முருகன்—எல்லா உயிர்க்கும் நன்மகன்—உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் மேம்பட்டோனாகிய அப்பெருமகனைக் கண்டு வழிபடும்பேறு எனக்கு அளித்தமைக்கு என் தோழி கலாவல்லியையும், அவள்வழி யான் இறைவனது பெரும்பேறு பெற்றமைக்கு மற்றையாரையும் வணங்கி, நறுமணம் கமழும் நறுமலர்களால் வாய்மை நிறைவுறு செந்தமிழ்ப் பாமாலையால் வழிபடல் சால்புடைத்து. என்னையோவெனின்? திருமகன் எனும் முருகன் வீற்றிருக்கும் கதிர்காமமும், அங்கு யான் அடைந்த பேரின்பமும், என் சிறுமையுள்ளம் உள்ளி மேற்கொண்ட பெருமையும், அதனால் என் இளமை வாழ்வு புனிதமுற்றமையும் எண்ணிலடங்காதன என்றே அறையலாகும்.

‘ரேயன கண்டபோழ்து விடுவரோ புதுமை காண்பார்,’ எனப் பெரியோர் கூறியாங்கு, புதிய இடங்களையும் ஆங்கு நிலவும் ஆற்றலுறு அழகு நிறைவுறு பகுதிகளையும் உள்ளமாரப் பெறும்பேறு பெற்றோர் மீண்டும் பிறவாமை வேண்டுமென்று எண்ணார். ‘புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா’ நின்னிழல் வீழும் பெரும்பகுதிகளுக்கு யாம் செல்லும் பேறு கிடைக்க அருள்புரிவாய் என்றே முந்நூறு நாளாயினும் முந்தித் தவம் கிடப்பர் எனின், அப்பேறு இப்பிறப்பில் சிறப்புற்ற மக்கட் பிறவியிலேயே யான் பெற்றேன் எனில் என்னின்பம் யாவரே அறியவல்லார்? வானமும் வையமும் வளர்ந்த எழிலும் என் இறை இன்பத்திற்கு ஈடாகா என்றே பெருமிதம் கொள்வேன்.

வாழ்க்கை வனப்பும் அதனிடத்தோன்றும் அரிய உண்மைகளும் யான் இதுகாறும் அறியேனாயினும் கதிர்காமக் காட்சியும் அதன் மாண்புறு மாட்சியும் மக்கள்வாழ்வை நன்முறையில் ஆட்சிசெய்யும் என்றே உறுதி கூறுவேன். கதிர்காமத்துக் கடவுளை அதிர்யாமத்தும் வழிபடும் பெண்பாலாரை யான் அறிந்த உண்மை இன்றே மெய்யுருப்பெறுகின்றது. யான் பெற்ற இன்ப வெள்ளத்திடை என்போன்ற மற்றையவருங்காலச் செல்விமாரும் பெறக்கேட்டுய்யுமாறு இவண் சிலசில வரைகின்றேன்.

என் அருளுறு தந்தையும், அன்புறு அன்னையும், இன்புறு தோழியும், அழகுறு தங்கையும், ஆண்டவனைக்காணும் விருப்புமேற்கொண்ட அந்நாள் காலைப்போழ்து நான்குமணிக்குத் தூக்கமும் மற்றைய ஆக்கமும் எங்களை நாடவில்லை. ஏன் எனில்? இறை நோக்கமே நிலவியது. விண்ணிலே தோன்றும் வெண்மீன்கள் என்னை நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்தனவோ அன்றி என்னை வாழ்த்தி வழியனுப்பினவோ என நினைவில்லை. கதிரவன் தோன்றும் காலேநேரம். அதன் நேர்மையால் இன்புறும் யான் அப்புன்முறுவலை ஏற்றுக்கோடல் ஏன் தகாது? இயற்கையோடு தோய்ந்து அதன்கண் மிதந்து அதன் வழிச்சேறல் பேரின்பமெனப் பெரியோர் கூறிச்சென்றனர்.

சிறிது போழ்தில் யாங்கள் ஏறிச்சென்ற ஊர்தி விரைவுடன் ஆண்டவன் பொன்னிழலைக்காணும் வண்ணம் பலகாதம் செல்லலுற்றது. யான் வழியிற்கண்ட சில ஈங்குக் கூறினால் பயனளிக்குமன்றோ? எங்கும் இயற்கை—அழகு—இளமை தூய்மை—பசுமை—எனும் இவை பன்முறையில் காட்சியளித்தன. வானளாவிய மரங்களும் அவற்றின்ஊடே தவழ்ந்து செல்லும் கொடிகளும் பசுமைதோய்ந்து இலங்கின. தென்றற்காற்று தேனினும் இனியதாய் மாசற்ற உணர்ச்சியை வீசிக் காட்டியது அவண் நிறைந்த நற்காட்சிகள் மறைந்த இலக்கியப் புலவர்களை நினைவுறுத்தின. வீடும், ஆடும், மாடும், மனையும் யான் மறந்தேன். இயற்கையன்னையின் சிறு குழவியானேன். முருகன் மேற்கூறிய பல்வேறு வடிவங்களாய்த் திகழ்கின்றான் போலும்! பசிய மரச்சோலைகளும், நீலவானமும், அசையா மலைகளும், ஓசைமிழற்றும் சிறு பறவைகளும் முருகன்பால் என் அறிவையிழுத்தன இயற்கையே முருகன்—இயற்கையிற்றேன்றும் அழகுப்பிழம்பே முருகன் திருவுரு என்றமை உண்மையாகும். வரிப்புலியும் மானினமும் உணர்வுடன் துள்ளிவிளையாடும் கவின்பெறு காட்சிகள் எங்கள் இளைப்பை மாற்றின. ஆடும் மயிலும், பாடும் குயிலும், கவலை

யற்ற வாழ்விற்கு இலக்கியமாயின. நிலைபிலாத அவலமே சிறிதுமின்றி இன்னலும் இன்பமும் ஒன்று என எண்ணி உவகைமீதிட ஓடைகளில் ஓடிநின்ற மந்தியொன்றினில் சிந்தனை யுற்றாள்போன்று திருமுருகாற்றுப்படையின் தூய்மையிலே தோய்ந்த என் தோழி “மந்தியும் அறியா மரம் பயில் அடுக்கத் தினைப்பார்,” என்று எனது விருப்பினை ஆயலுற்றனள். என்னினும் ஆழ்ந்த கருத்தும், அகன்ற நிறையும், ஆன்றவர் புகன்ற பொறையும், நிறைந்த அறிவும் உடையாள அவளாகலின், அன்னாள் புன்முறுவலோடு கலந்த இன்னகையும், செந்தமிழும், என்னை எந்நாளும் செந்தமிழ்ச் செல்வியாக்க முனைந்தமைக்கு, யான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

ஊர்தியும் செயற்கைப்பொருளாகலின் எங்கள் மனவேகத்தில் எவ்வாறு விரைவுறும்? எனினும் இயன்றவரை முயன்றோம். ‘கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பி’னானே இயற்கையினிற் கண்ட யாங்கள் அவன் தங்கும பதியை எட்டு மணியளவில் அடையலாமெனத் தோற்றியது. “ஆம்! அதோ தெரிகிறது,” என்றாள். “என்னடி தோழி,” என்றேன்.

நீண்டு பரந்த நீர்நிலை ஆண்டுக் காண்பது, என்ன வியப்பு! என்னே குளிர்மை! கண்ணிற்கெட்டாத தூரம் பரந்து கல்வியின் நிறைவால் கட்டுரைவரைந்துபெற்றார் புகழ்போலும், நீல வானத்திடை நிலவும் வெண்மதியின் தண்கதிர் போன்றும் பரந்துளது. அழகியது. அது பெருமானின் பெருமையின் சின்னம். பெரியார் என்றும் பெரியரன்றோ?

அவ்விடம் சிறு பட்டினமாம். மக்கள் பெறுதற்குரிய இடமும் உளது. எண்ணற்ற மக்களும் அங்குத்தான் தங்கிக் கதிர்காமம் செல்லுதல் வேண்டும் பாதையும் மாறவே எங்கள் சிறு வேதனையும் மாறுகிறது. சுமார் பத்து மைல் வரையும் தனிக்காடுதான். மாடுகளும் தென்பட்டில எனில், வீடுகள் எவ்வாறு தோன்றும்? ஆண்டவன் நிழல்கண்டோரும், காண விழைவோருமே அவ்வழிச்சேறன்மாலையராயினர். “பக்தி, பரவசம்” எனும் பிறமொழிச் சொற்கள் என் காதிலே வேதங்கள் பேசின. விடியற்காலமாகலின், அடியார்கள் இறைவன் திருப்பெயர்கூறி விரைந்து அண்மினர். “கல்லும் முள்ளும் பாராமல் கால்வலியையும் பாராமல் ‘கந்தா! கந்தா!’ என்று கதிர்காம வேலனைக்காணவாருமே” என்று பாடினாள் கலாவல்லி. எங்கே யம்மா “கல்” என்றேன். காவியம் வரைந்த கம்பனன்றோ கள்ளுடை மலர்களேபோல் என்றான், இராமன் கானகத்தே செல்லுகின்றபோது எனக் காவிய விருப்பினளாயினன். கவி

நயமும், கற்பனை நயமும், கலையும் கற்பும் செவ்விதின் அமையக் காவியம் இயற்றிய கம்பன்கருத்தோடு யான் வாழவிரும்பு பவள். உலகின் எப்பொருளும் எந்நிலையிலும் தமிழ் பேசுவது அன்றோர் பெருமையால் !

சென்ற சில யாண்டுகளின் முன்னர் இவ்வழிச் செல்லுதல் அரியவொன்றே. கற்களும், முட்களும் வழிச் செல்வாருக்கு இன்னல் விளைவிப்பன. அந்நிலையிலும் அடியார்கள் எண் குணத்தான்-தனக்குவமை இல்லாதான் எனும் பெரியானை நினைந்த வண்ணம் விரைந்து செல்ல முற்பட்டனர். ஆம்! அக் கூற்று உண்மையாக இலங்கலாம். நடுக்காட்டில் இறங்கினோம். அரசாங்கத்தினரின் முயற்சியால் ஓரளவு வழி தூய்மையாக்கப் பெற்றமையின் எங்கள் ஊர்தியை வழியில் நிறுத்திவிட்டுப் பொறுமையுடன் நடந்தோம். மக்கள் கூட்டம் அடியார்களின் ஆர்ப்பாட்டம் இவையெல்லாம் ஒருங்கு அமைந்தன. என்போன்ற சிலர் எவ்வாறு செல்கின்றார்கள்? எங்ஙனம் இன்புகிறார்கள்? என்றே என்மனம் செல்லுற்றது.

கண்டோம் மாணிக்கக் கங்கையை. அக்காட்சி மாணிக்க வாசகனையும், சைவத் திருமகன் இராவணனையும் நினைவூட்டியது. காமர் சோலைவழிவரும் வைகையும், கோதாவரியும் என் மனக்கண்ணிற்கு விருந்தளித்தன. காவிரி, தென்பெண்ணை எனும் இவைகளிலேயே புண்ணிய நாட்களில் மக்கள் எண்ணி லாத அளவில் கூடி நீராடுதல் இயற்கை என எந்தோழி கூறக் கேட்டுள்ளேன். அவ்வுண்மைகளை நேரிலே மாணிக்கக் கங்கை யில் கண்டு செயலற்று, வியப்புற்று நின்றேன். சிறுமியர் முதல் வயதுசென்ற பெரியோர் ஈறாக. வறிஞர் செல்வர் என்ற வேற்றுமையின்றி ஆற்றிலே தோய்ந்தார்கள். கண்ணன் திருவிளையாடல்களும், யமுனாநதியும் உண்மையா இருக்கவேண் டும் என எண்ணினேன். ஆ! ஆ! என்ன அழகான பெண்கள்! அமிழ்தினுக்கு அணி செய்தன்ன அழகினுக்கு அழகு செய்த அம்மங்கையர் என்னுள்ள தைதக் கவர்ந்தார்கள். யானும் ஓர் ஒண் ணுதலுடைய பெண்ணன்றோ! இத்தகைய அழகின் திருவுரு வங்களைப் படைக்கும் தன்மையுடையமையாலன்றோ இறைவன் இறையவனாயினன். அன்னானை வணங்கினேன். யான் கம்ப னாகவோ அன்றித் திருத்தக்க தேவனாகவோ திகழ்ந்திருப்பின், கதிர்காமக் காவியம் வரைந்திருப்பேன், என் விருப்பம் அதுவே!

“ எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின் ”

என்பது பொய்ம் மொழியன்று.

“காவிய உள்ளம் உனக்கு இல்லை என்று இயம்பினவர் யார்?” என்றாள் கலாவல்லி. என்னை யறியாமலே விடையிறுத்தேன், “பெண் பிறந்தேனுக்கென்றால் என்பதும் பிறர்க்கு என்றேன்”. “நன்று, நன்று நான் சொன்னேனன்றே,” என நகைத்தாள் நாமகள் எனும் எந்தோழி.

ஆற்றின் மறுகரை. ஆண்டவன் அருள் வெள்ளம்வேண்டி நின்றார் பின் வேறொன்று கொள்வாரோ? இல்லை என யான் விடையிறுத்தல் வேண்டுவது இன்று என் கண்ணிற்கு அங்குச் சிறிய உலகம் ஒன்று தென்பட்டது. செந்தமிழ்ப் பாமாலைகள் அணிவிக்கும் அருளாளர்களும் உற்றார் உறவினர் என வீதிவழி இறையோனின் இருப்பிடம் நோக்கி விரைவினில் அண்மினர். இருமருங்கும் சிறிய கடைகள்; அவைகள் இடையே தோன்றியவைகளாக இருத்தல் வேண்டும். எத்தனை பத்தி! எத்தனை கூட்டம்!! எள் விழற்கு இடமில்லை. யான் போய்க் கண்டேன் எனும் இவைகளை இன்றும் கனவில் மற்றையாருக்கும் உரைக்கும் பெரும் விருப்பினள். இறைவனுக்கு அளிக்கும் நிலையில் நிறைந்த கூடைகளில் தென்னையின் கனிகளும், வாழைகளின் கனிகளும் பத்திப் பிழம்பு எனும் அன்னையின் நோக்கத்தை இழுத்தமை கண்டேன். எண்ணற்றவரும் இவ்வண்ணம் கண்ணுற்று மலர்மாலையும் அலர்மாலையும் பெற்றுச் சென்றனர்.

நாள் காய்கதிர்ச் செல்வன் தன் செல்வத்திறனைக் காட்டுவான்போன்று மேலெழுந்தான் ‘என்பில் அதனைக்’ காயும் வெம்மைத் தன்மை மிக்கோன் மெல்லியலார் எனும் எம்மை ஓரளவு வாட்டி வதக்கினான் என்றால் மெய்ம்மையே.

அரைக்காத தூரம் இல்லை. மரக்கதவுடைய கோட்டையொன்று தோற்றியது. மண்ணவரை ஆளும் கண்ணகன் ஞாலமன்னவன் கோவிலன்று. அது, பொன்னுப் புகழுடைய எம்பெருமான் இணையடி நிலை உறையும் திரு இல்லம் என்று உணர்ந்தேன் நில்லாதவற்றை மறந்து எல்லார்க்கும் தலைவன் எனும் பெரியான்பால் என் எண்ணங்கள் பறந்துசென்றன. வாயிலைக் கடந்தோம் காண்பது என்ன? காணாத காட்சியன்றோ இது?

இரண்டு அறைகள் உடையன. உள்ளறையின் வாயில் பல திரைகளால் மறைக்கப் பெற்றுளது. நெய்யினால் பல விளக்குகள் சுடர் விட்டு இலங்கின.

ஒரு புறம் திருநீறு பெறுகின்றார்கள். முருகனின் திருவிளையாடல்களை விளக்கும் பல ஓவியங்கள், எனக்கு இலக்கியத்

ஒழுகும் காவிய இன்பத்தை அளித்தன. அவைகளைக் கண்ணுறும் யாரும் “மனித்தப்பிறவியும் இம்மாளிலுத்தே வேண்டுவதே,” எனப் பெருமிதம் கொள்ளத்தான் வேண்டும். “இறைவா போற்றி! அருள் நிறைந்தாய் போற்றி!” என இன்னவாறே கூறி ஊன் மறந்து, உயிர் மறந்து தம் நிலை மறந்து கைகள் தூக்கி, பாடுவாராயினர் என் பொன்னுறு அன்னையார். அருகில் நின்ற யான் இளையோள் ஆகலின் விளையாட்டுடையாளாக இலங்கினேன். “அம்மா, முருகன் தமிழ்மக்களின் இறையோனன்றே! எனில் அதற்குரியரல்லாத பிற மதத்தினர் அவன் பணியாற்றும் ஏவலாளராக அமைதற்குரிய காரணம் என்?” என வினவினேன். இவ்வளவில் என்னிழல் போன்று என் அண்மையில் ‘ஒவியத்து எழுதவொண்ணா உருவத்தாளாகிய’ கலாவல்லி விடையிறுத்தாள். “ஒருருவம் தனக்கு என இல்லாதான் எவ்வுயிர்க்கும் ஒரு ஈசன் அன்றோ? அங்ஙனமாயின் எம்மக்களும் தம்மக்கள் எனும் செவ்விய அருள் அன்றோ முருகன் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது எனல் அறிதல் வேண்டாவோ செல்வி!” என்ற பரந்த கருத்துரைகள் அவள்பால் என்கலை விருப்பினை மிகைப்படுத்தின. இவ்வண்ணம் யானும் எந்தோழியும் உரையாடுகையில் என் ஊனக்கண்கள் திரை மறைவில் அமையும் பெம்மாளை நேரில் கண்டு களிக்க அவாவற்றன போன்று திரைகளை நோக்கின. நோக்கின கண்கள் ஆக்கமிழந்தன. திரைகள் இறைவனை மறைத்த வண்ணமாகவே இலங்கின அன்றி உள்ளம் நிறையும் வண்ணம் வெளிப்படுத்தின அல்ல. என் உள்ளம் மருண்டது. நிலை தளர்ந்தது. தேசுற்ற என் முகம் மாசுற்றது. என்னே உலகம்! என்னே என் பிறவி? என வினவினேன். உலகம் துறந்த ஒண்மணி மணிமேகலை போன்று மனமாற்றம் அடைந்தேன்

“தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன், மெய்வருத்தக் கூலிதரும்” என்னும் பொருளுரை கருதி அந்தத் தெய்வத்தைக் காணச் செய்த என் முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. இடிவிழப் பெற்ற மரமும் “வன்பாற்கண் வற்றல் மரமும்” என் நிலைக்கு உவமையாகத் தோற்றின. “பற்றினை விட அருளும் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்ற” விரும்பினேன். ஆனால், மக்கள் எண்ணிய எல்லாம் அவரவர் எண்ணம் போல் கிடைக்குமாயின் மண்ணாடு விண்ணாடு ஆகிவிடுமன்றோ? இந்த மறைமுடிவாம் மெய்க்கருத்து என் இளையா இளமையுள்ளத்திற்கு ஆறுதல் அளித்தது என் விதியினைப் பழித்தேன்! என்னே விதி!!

உடைந்த உள்ளத்துடன் - உவகையிலா முகத்துடன் என் உறவினரோடு இறைவழிபாட்டில் ஈடு பட்டேன். மஞ்சள்

ஆடை அணிந்தோன், சிரத்தில் குல்லாய் (முடி) புனைந்தோன், அருள் வெள்ளம் நிறைந்தோன், ஆண்டவன் அடியோன். அவனே பூசைவழிபாடு இயற்றுவோன்! சாந்தமும் தையபும் தங்கிய பொறையும் நிறையப் பெற்றோன் எங்கள் முன்னிலையில் தோன்றினான். யாங்கள் அளித்த பொன்தட்டைப் பழம், தேங்காய் முதலியவற்றுடன் திரையின் உள்ளே எடுத்துச் சென்றான். என்னுள்ளம் அந்தத் தட்டுடன் சென்றது. கனா உலகில் உலவியது. நிலை மறந்தேன். உள்ளே மறைவில் அமையும் பெருமானின் மெய்யுருவினைக் காண விரைந்த உள்ள வேகம் ஒளிவேகமெனப் பாய்ந்தது. கட்டுரை மனத்துக் கொண்டேன் பொங்கா நிலையில் தங்கினேன். மங்கின மதியின் நிலைதான் இச் செம்மலர் பெற்ற பேறு கதிரவன் காயும் காலையில் நிலைதளரும் கமலமும் உண்டோ என்றால் அது யானாகவே திகழ்ந்தேன்.

சிறிது போழ்தில் உள்ளே சென்றோன் வெளியே தோன்றினான். சென்ற பொருட்களும் திரும்பி வந்தன. ஆனால் வருத்த முற்ற என்மனம் திரும்ப வில்லை தமிழ்மக்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க் கடவுளைக் காண இயலாது எனின், மனிதப் பிறவியினால் என்ன பயன்? இல்லவே இல்லை. மக்கள் உலகம் இது என்றுதான் மனமாற்றமடைய வேண்டும்.

கோவிலினின்று விடைபெற நினைந்தோம். ஒருமுறை அதனைச் சுற்றி வரலாமன்றோ? ஆம், புறப்பட்டோம். படர்ந்த அழகிய ஆலமரம் ஒன்று, வெயிலால் உலருவோருக்கு நிழல் அளிக்கும் பெற்றியுற்றது வேறு சிறப்பாக ஒன்றும் அவ்வெளியில் காண்டற்கு இல்லை. எனவே, கதிர்காமத்தினின்று விடைபெற்றோம்.

மாலே நேரம். ஊரினைக் கடந்தோம். உவகையுடன் ஆற்றைக் கடந்தோம். எங்கள் ஊர்தியில் ஏறினோம். இரவு பத்து மணியளவில் எங்கள் இல்லம் அடைந்தோம்.

‘என்றினிக் கதிர்காமம் காண்பேன். எக்காலம் அவ்வழகன்தன் திருவடியைக் காண்பேன்’, என்றென்றே ஏங்குபென்றான்.

சித்திரைப் பெண்

[முத்தமிழ்மணி]

“எத்தனையோ சித்திரைப்பெண் பிறந்தி றந்தாள்;
இதிலென்ன புதுமையத்தான்,” எனவி ளித்தே
மைத்தடங்க னெண்ணெடொடிஎன் மருங்கில் வந்து,
மடவன்ன நடைப்பின்ற வண்ணம் மேலும்,
“சித்திரைப்பெண் பிறந்தாலென்? இறந்தால் தானென்?
தெளிவிப்பீர் அத்தான்,” என் றிசைத்து, வேடன்
வைத்தகுறி வாங்காத வாளி யன்ன
வாள்றுதலாள் வேல்விழியால் வாட்டி நின்றாள். 1

“உளங்கவரு முழைப்பிற்கும் அதைவ ளர்க்கும்
உழவிற்கும் சிறப்புசெயப் ‘பொங்க’ லென்று,
களங்கமிலாத் தமிழ்மக்கள் வரைய றுத்தே
கதிரொளியை வாழ்த்திவழி படுகின் றார்கள்.
‘விளங்குதமிழ் மொழியுண்டு; மேவி வாழும்
மேதகுசேர் இனமுண்டு; அதற்க மைந்த
துளங்கலிலாப் பளிங்கனைய பண்பொன் றுண்டால்
தொல்லுலகில் சித்திரைப்பெண் மலர்வாள்,” என்றேன். 2

தனித்திறமை ஆய்வுள்ளம் தகவோ டுற்ற
தையலவள் தன்முகத்தைத் தணிய வைத்து,
“இனத்திற்கும், இன்மொழிக்கும் இயைபு காட்டி
எடுத்துரைத்தீ ராபினுமக் கூற்று என்றன்
மனத்திற்குப் பொருந்தவிலை, மதிந லத்தால்
மார்தட்டும் தமிழரிடைச் சித்திரைப்பெண்
நினைத்திடற்கு வேறேது உண்டோ? அத்தான்!
நீரறிந்தால் தெளிவிப்பீர் தெளிய,” என்றாள். 3

“காலமெனும் பெருங்கடலைக் கட்டித் தேக்கிக்
கருதுசிறு நீரோடை பலவுண் டாக்கி,
ஞாலமதில் தமிழர்க்கு நல்லு ணர்வு
நல்கிடவே ஆண்டென்றும், திங்க ளென்றும்
கோலிவிட்டார்; குறித்தஅந்தச் சித்திரைப் பெண்
கொள்கையுடன் தான்பிறந்தாள்; குறியி ழந்து
ஓலிமும் தமிழர்க்கிங் குறுதி கூட்டும்,
உளம்தளரா வளம்நல்கும் ஒருதாய்,” என்றேன். 4

சிவமுருகன் தமிழ்
தமிழ் நெடுங்கணக்கு - பெயரும் எண்ணும்

[இரவ்சாகிப், சைவப்புவர்
டாக்டர். தி. இரா அண்ணுமலைப் பிள்ளை
L.C.P.S., L.M.S.S.A. Lond.]

(செந்தமிழ்ச்செல்வி—சிலம்பு உரு; பால்-சு: ப. உ அள தொடர்ச்சி)

முப்பத்துமூன்று தனிப்பெருஞ்சிறப்புவாய்ந்த எண்

விஞ்ஞானச் சான்றுகள்
முதுகேலும்பு வரிசையும் முப்பத்துமூன்றும்

மருத்துவமே யாம்கற்ற கலையாகவும், எமது தொழிலாகவும் வாய்ந்ததுமன்றி, மருத்துவக் கல்லூரியில் மாணவர்களுக்குப் பாடங்கற்பிக்கும் ஆசிரியராக பல ஆண்டுகளாக உழைக்கத் திருவருள் கூட்டியது. இவ்வாசிரியத் தொழிலிலும் பூதக் கண்ணாடி (Microscope) கொண்டு அடிக்கடி யுற்று நோக்கி யறிந்து அறிவிக்கவேண்டிய பாத்தாலிஜி (Pathology) என்னும் பாடமே யாம் கற்பிக்கவேண்டிய பகுதியாயமைந்தது உடலின் பல அவயவங்களிலும், நோய்க்குத் தக்கவாறு உண்டாகும் வேறுபாடுகளை நம் கண்களாலும், பூதக்கண்ணாடி மூலமாயும் கூர்ந்து நோக்கியறிவதே இப் பாடத்தின் இயல்பாகும். அவ்வக் காலங்களில் உடற்கூறுகள் பலவற்றையும், இயைந்த அளவில் சமய உண்மைகளோடு (Religious Truths) பொருத்தி நோக்குவது எமது பேரவாவாக இருந்து வருகிறது.

சமய இலக்கியங்களிலடங்கிய புராணங்களை, வெறுங்கட் டிக்கதைகளாகப் புறக்கணிப்பது தற்காலப் போலி நாகரிகங் களுள் ஒன்று அதைப்பற்றி எமது சிற்றறிவிற் கெட்டிய கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தக்க வாய்ப்பு இதுவே யாகும். தம் மாணவர்கள், உணர்வதற்கரிய சில் பொருட்களை எளிய முறையிற் கதைபோலக்கூறி, பின்னர் அதன் உட் கருத்தை ஊட்டுவது, ஆசிரியர்களது மரபு இதே முறையிற் றுன் புராணக்கதைகள் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன. இதை நன்கறிந்த அறிஞர்கள் ஒவ்வொரு புராணத்திலும் உள்ளீடான பொருட்களைத் தேடிக் கண்டுகொள்வார்கள். இதற்கு ஒரு சான்றாக, திருவிளையாடற் புராணம் (பரஞ்சோதி முனிவர் அரு ளியது) இந்திரன் பழிதீர்த்த படலத்தைக் கூர்ந்து சிந்திப்பாம்.

முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன் தையலார் மயலிற் பட்டோளாய், வாழ்க்கையை வசைபட நடத்தியபொழுது, தங் குருவாகிய வியாழப்புத்தேனை இகழ், அவர் அவனை விட்டு

வேறுலகம் போயினார் அசுரர் குலத்திற் பிறந்தும் நல்லொழுக்க முடையவனும், மூன்று சிசுகளையுடையவனுமாய விசுவரூபனை பிரமதேவர் அவனுக்குக் குருவாக அமைத்தனர். இந்திரன் இதை ஒரு சூழ்ச்சியென்று கண்டு, யாகஞ்செய்து விசுவரூபனைக் கொன்று, பின்னர் வைகுண்டத்திற்குச் சென்று மகாவிட்டு ணுவையணுகி, வியாழ பகவானைக்காணாத குறையைக்கூறி வருந்தினான். அவர், இந்திரனைத் ததீசி முனிவரிடம் அனுப்பினார். தேவர், அசுரர் இருவர்களுடைய ஆயுதங்களைத்தையும் ஒருங்கே விழுங்கிய ததீசி யடிகள், அவ் ஆயுதங்களே, ஒன்றாகத் திரண்டு பொருந்திய தமது முதுகந்தண்டை இந்திரனுக்கு அளித்து, பிரமநாடி வழிக்கொண்டு கபாலத்தைக் கிழித்துத் துறக்கம் (Heaven) புகுந்ததுமன்றி, தமக்கு அழியாப் புகழையும் நிலைநாட்டினார். இந்திரன் தனக்குக் கிடைத்த முதுகந்தண்டை (குலிசம்) வச்சிராயுதமாகக்கொண்டு, அருச்சுனை செய்து, அகத்தியர் அருள் பெற்று, திருவைந்தெழுத்தோதி, இடைவிடாது தவங்கிடந்தான். இதன்பயனாய்த் திருநீறு தரித்து, உருத்திராக்க மாலையணிந்து பாம்பினைக்கட்டி, அருள்வடிவமாய்க் காட்சி யளித்த முதல்வனைக்கண்டு, தொழுது மலபரிபாகம்பெற்றுத் துறக்கம் நண்ணினானென்பது புராண வரலாறு.

இவ்வரலாறு இங்ஙனமிருக்க, பகுத்தறிவு படைத்த நாம் இதில் அமைதியாய்ச் சிந்திக்கவேண்டிய குறிப்புகள் பல உள. தேவர்கள் அசுரர்கள் என்னும் பாகுபாடு என்னை? 'பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்,' என்றபடி, இப் பாகுபாடு பிறப்பினால் வந்ததல்ல; ஒழுக்கமுடையார் தேவர், அதுகெட்டவர் அசுரர். இவ் இரு திறத்தார்க்கும், இறைவன் முறையே, அறக்கருணையும் மறக்கருணையுமாகத் தமது அருளைப்பொழிகின்றான். அவ்வருளை இருபாலாய்ச் சொரிகின்றபடியால், அதற்குப் பயன்படும் ஆயுதங்களும் இருதிறத்தன என்பது விளங்கும்.

ததீசியடிகள் தமது முதுகெலும்பையே குலிசமாகக் கொடுத்துவிட்டாரென்றால், அவர் தமது உயிரையே பலிகொடுத்தாரென்பதுதானே யதன்பொருள்? தமது உயிரையே, அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, யாதாமொருவர் அளிப்பாராயின், அவருக்கு உடனே இறைவன்றிருவடி கிட்டுகின்றதென்பது இதினின்றும் வெளிப்படுகின்றது.

ஆசாரியனை இகழ்ந்தவன் தீர்மானமாய்த் தண்டிக்கப்படுவானென்பது மற்றொரு குறிப்பு. உடலில் உறுப்புக்கள் பல உளவாயினும், ததீசி அடிகளார் எலும்பை மாத்திரஞ் சுட்டிக் காட்டியதன் பொருள் என்னை? எலும்பினுள்ளும், முது

பால்-அ] தமிழ் நெடுங்கணக்கு-பெயரும் எண்ணும் நூல்க

கெலும்பு வரிசையை, ஆயுதமாக எந்தருளிய உட்கருத்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும்.

எலும்பு மனித உடலின் து நிறை (ஏறக்குறைய 150 பவுண்டு) முழுவதையும் தாங்கும். மூளையையும், அதுபோன்ற மற்றைய சிறந்த அவயவங்களையும், எலும்பு பாதுகாக்கின்றது; இரத்தத்தை உண்டுபண்ணவும், விருத்திசெய்யவும், உடம்பில் தொற்றும் பல கிருமிப் புழுக்களைக் கொன்று தூய்மைப்படுத்துவதற்கும், ஒரு குளத்திலிருந்து பல ஓடைகள் மூலமாய்த் தண்ணீர் பாய்வதுபோல, எலும்புகள், உடலின் பல பாகங்களில் வேண்டிய அளவுக்குத் தகுந்ததாக இரத்தத்தைக் கூட்டுவதற்கும் குறைப்பதற்குத் துணையாய் ஊருணிபோல அமைந்துள்ளன. இன்னும், “அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு, என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.” (அன்புடைமை)—என்று செந்நாப் போதாரும்,

“அற்புதமான அமுத தாரைகள் எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்” (திருவண்டப்பகுதி) என்று மணிவாசகப் பெருமானாரும் திருவாய் மலர்ந்தருளியதும், இதே குறிப்பைத்தான் உணர்த்தும். தோலும் தசையும் நீங்கினதும், எலும்பினது வெண்மை வெளிப்படுவதுபோல மலங்களை இறைவனருளாற்களைந்ததும் மெய்ஞ்ஞானம் ஒளிரும் என்னும் விழுமிய தெய்வக் கலையை, எலும்புதான் மறைமுகமாய்ச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது!

அடுத்தபடியாக நமது உடலில் ஏறக்குறைய இருநூற்றைம்பது (250) எலும்புகள் இருக்க, முதுகெலும்பு வரிசையையே அருள் முனிவர், குலிசாயுதமாகப் பயன்படுத்த வழிகாட்டிய தென்னை? உயிர்வளர்ச்சியில் (Evolution of Life), Vertebrates and Invertebrates என்னும் இரண்டு தனிப்பட்ட பெரும் பிரிவையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு ஏதுவாயுள்ளது இம்முதுகெலும்பு வரிசைதானே—(Vertebral column) இம் முதுகெலும்பு வரிசையினுள்ளேதான் முள்ளந்தண்டு (Spinal cord—பிரம்மதண்டம்—வீணாத்தண்டு) என்னும் நரம்புத் தொகுதி மேற்பாகத்தில் ஒரு அரசமரம் (Pipal Tree) போல விரிந்தும் (மூளை), இதன் தொடர்பாக ஒரு தாமரைத் தண்டுபோல் இறங்கி, வால் எலும்புக்கு (Coccyx) அருகாமையில் கூரிய முனையில் (Filum Terminale) முடிகின்றது. இந்நேர்மையுள்ள முள்ளந்தண்டுக் கொடியிலேதான் இடது பக்கத்தில் இடக்கலையும் வலது பக்கத்தில் பிங்கலையும் நடுவில் சுழுமுனை நாடியும் செல்வதாக பண்டைய சித்தர் நூல்கள் கூறும். இம் முள்ளந்தண்டின் அடிப்பாகமே மூலாதாரமென்றும், இங்

கிருந்து குண்டலிசத்தி உதித்து எழும்பி வீணுத்தண்டத்திற்
சுழன்று செல்லுகிறதென்றும் சமய நூல்கள் கூறும். உடலின்
இயக்கங்கள் பற்பலவற்றிற்கும், ஆதாரங்கள் (Nerveplexus-
or centres) இந்நரம்புத் தண்டிலே தான் அமைந்துள்ளன. இப்
பெற்றித்தாய நுணுக்கமும் தனிச் சிறப்பும் வாய்ந்துள்ள
முள்ளந்தண்டைத்தான், திருமூலர், பின்வருமாறு குறிக்
கின்றனர் :—

“கோண மனத்தைக் குறிக்கொண்டு கீழ்க்கட்டி
வீணுத்தண் டூடே வெனியுறத் தானேக்கிக்
காணுக்கண் கேளாச் செவியென் றிருப்பார்க்கு
வாணுள் அடைக்கும் வழியது வாமே”

—மூன்றும் தந்திரம்.

இம்முதுகந்தண்டு வரிசை முப்பத்துமூன்று (33) முள்ளெ
லும்புகளாலாயது (Vertebrae); கழுத்தெலும்பு (cervical)—7;
நெஞ்செலும்பு (Thoracic)—12; இடுப்பெலும்பு—(Lumbar)
5; குண்டி யெலும்பு (Sacrum or Rump-Bone)—5; வால்
எலும்பு (coccyx)—4; ஆக—33. இங்ஙனம், மனித உடம்
புக்கு ஆதாரமான முள்ளந்தண்டு முப்பத்து மூன்று எலும்புக
ளாலாயதும் இத்தண்டிக் கொடியைக்கொண்டே இந்திரன் பழி
தீர்ந்து வீடுபெற்றானென்பதும் ‘முப்பத்து மூன்று’ என்னும்
எண் தனித்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த எண் (Representati-
ve Number) என்று கூறுவதற்கு சாலத்தகுதி யுடையதாகு
மல்லவா! இது நிற்க.

மேற்கூறிய புராணத்தில், நமக்குப் படிப்பிணையாயுள்ள
சிறந்த கருத்துக்கள் இன்னும் பல உள. விரிவஞ்சி விடுத்துப்
பிறுண்டும் இடம் வாய்த்தவழிக் காட்டுதும். இத்தாய்மையான
பாடங்களைக் கற்பதைவிட்டு, ததீசி முனிவர் ஆயுதங்களை விழுங்க
முடியுமா? அவையெல்லாம் முதுகுப்பக்கத்தில் ஒதுங்குவா
னேன்? அவர் தன்னுயிரைத்தானே மாய்த்த பாவியல்லவா?
விசுவரூபனைக் கொன்றது கொலைக்குற்றமாகாதா? இக்குவிசா
யுதமில்லாமல் நேரே இந்திரன் கடவுளைக் காணமுடியாதா
என்று பிதற்றும் பேதமையை என்னென்று கூறுவது? ஆற்றி
வுடைய மக்கள், மாக்களாகக் குறைவுபடாமல், அறிவு வளர்ச்சி
யில் ஒங்கியே நோக்கும்படி திருவருள் புரிக

ஆகமவ, புராணங்களை முற்றிலும் நம்புவது அறிவுக்குப்
பொருத்தமல்ல; ஆயினும் அவைகளை முற்றிலும் புறக்கணிப்
பது அறியாமையின்பாற் பட்டதேயாகும். (தொடரும்)

குற்றலக் கொழுந்தமிழ்

[செல்லூர்க்கிழார், செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை.]

உலகத்திற் காணப்பெறும் எல்லாப் பொருள்களையும் உற்று நோக்கி ஆழ்ந்து எண்ணினால், இவை எவ்வாறு உண்டாயின என்னும் வியப்பு எழும். வானத்தை நோக்கினால் மேகங்கள், ஞாயிறு திங்கள்மண்டிலங்கள், விண்மீன்கள் ஒன்று சேர்ந்து சிரிக்கின்றன; மண்ணை நோக்கின் கடல் கதறுகின்றது; மலை வளர்கின்றது; மரங்கள் தலையை ஆட்டுகின்றன. வண்டும் தும்பியும் கிள்ளையும் பூவையும் அன்றிலும் கொக்கும் நாரையும் மாடும் ஆடும் சிங்கமும் புலியும் யானையும் குதிரையும் குரங்கும் கரடியும் உடுமையும் ஒந்தியும் பல்ஷ்யும் பாம்பும் தேனும் செய்யானும் ஈயும் எறும்பும் இன்னும் கண்ணிற்குக் காணவொண்ணாத சிறு சிறு அணுத்திரள் உயிர்களும் கோடிக்கணக்காக விரிந்து இருப்பன அறியலாம்.

இவைகளுள் எத்தனை எத்தனை நிறங்கள்! எத்தனை எத்தனை வேறுபாடுகள்! எத்தனை எத்தனை குணங்கள்! இவைகள் எல்லாம் நம் எண்ண ஆற்றலையும் கடந்து நிற்கின்றன. நாம் ஒரு படம் எழுத முற்படுவோமானால் அப்படத்திற்குப் பொருத்தமான பலப்பல நிற வண்ணங்களைத் தீட்டுகின்றோம். அதற்கேற்ற பல்வகை வண்ணங்களைக் குழைத்துக் குழைத்துப் பார்த்துப் பார்த்து அவ்வவைக்கு ஏற்ற நிறங்களையே கொடுத்து வரைந்து அவ் அழகைக் காண்கின்றோம். ஆனால் இயற்கையான மயிலைக் காண்பாம். அதன் சிறகில் பொன்னிறம் ஒருபால், மின்னிறம் ஒர்பால், கருநிறம் ஒர்பால், பச்சைநிறம் ஒரு பாலாகப் பளபளப்புடன் தோன்றி நம் கண்ணைப் பறித்துப் பகட்டுகின்றன; பச்சைக் காடைகள் பசுமை நிறத்துடன் பொன்னையுருக்கிப் பூசினாற்போற் புலனாகின்றன. அடுப்புக் கரியை அரைத்து வழித்துத் தடவியைத்தாற்போன்று அண்டங்காக்கையும் கரிக்குருவி(கரிச்சான்)யும் அமைந்துள்ளன. செவ்வாடை வெள்ளாடைகளைச் சேர்த்துக் கட்டினாற்போல் கருடன் என்னும் பறவை காணப்படுகின்றது. தேன் சிட்டுகள் மீன் கொத்திகள் பன்னிறத்துடன் மின்னுகின்றன. இன்னும் பலப் பல உயிர்கள் இவ்வாறே நம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்றன. நாம் ஒரு வண்ணத்தை ஓர் ஒவியத்துக்குத் தீட்டினால் அது சின்னொளில் மழையில் கரைந்து மங்கிவிடுகின்றது; வெயிலில் இருந்து வெளிறிவிடுகின்றது. மேற்கூறிய உயிர்வகை

வண்ணங்கள் நீரிற் கரைவதில்லை; நிலையில் திரிவதில்லை. அதை எண்ணினால் எங்கெங்கோ எண்ண அலைகள் சுற்றுகின்றன; ஓடுகின்றன; அடங்கி ஒடுங்கிவிடுகின்றன.

பூக்களில் எத்தனை வகைகள்; எத்தனை நிறங்கள்; எத்தனை குணங்கள்; எத்தனை மணங்கள்; இவைகளையெல்லாம் இவ்வேறு பாட்டுடன் ஆக்கியோர் யாரென்றால் தோன்றவில்லை. ஒன்று காலையில் மலர்கின்றது; மாலையில் குவிகின்றது; ஒன்று இரவில் அலர்கின்றது; பகலில் தளர்கின்றது; ஒன்று அந்தியில் வெடிக்கின்றது; சந்தியில் உதிர்கின்றது; ஒன்று மலர்ந்தவாறே வாடுகின்றது; ஒன்று மலர்ந்து விழுகின்றது. இவைகளெல்லாம் என்னை! வேடிக்கையா! என்று எண்ணின் எல்லாவற்றையும் 'ஆட்டிவைக்கும் ஒன்று' ஏதோதான் இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. அதைச் சிலர் 'இயற்கை'யென்றனர்; சிலர் 'கடவுள்' என்றனர்; இன்னும் சிலர் 'இல்லை'யென்றனர்; 'அல்ல' என்றனர். இவ்வாறே இன்றும் என்றும் உலகமக்கள் ஆராய்வதும், அடிபிடி கொள்வதுமாக இருந்து வருகின்றனர். இதை நோக்கி 'உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்,' என்று ஒரு பெரியார் வருந்திக் கூறுவாராயினர். இவ் இயற்கை வழியோடிப் படர்ந்து படிந்து கண்ட சமயமே 'சைவம்' என்னும் தனிநெறியாகும். அஃது இயற்கைநெறியே நெறியாகக் காட்டிச் செல்வது.

இச் சமய நெறியானது, ஆண்டவன் நிலனாக நின்றும், நீராக ஓடியும், தீயாகக் கன்னறும், காற்றாகச் சுற்றியும், வானாகக் கவிந்தும், உயிராக மிளிர்ந்தும், ஞாயிறாக எரிந்தும், திங்களாகக் குளிர்ந்தும், எண்வகையாய் இருக்கின்றான். அவ்வகையில் உயிர்களைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்றான் என்று எடுத்துரைக்கின்றது. அவன் உருவை ஒரு பெரியார்,

“மைப்படிந்த கண்ணாளும் தானும் கச்சி மயானத்தான்,

வார்சடையான் என்னின் அல்லான்

ஒப்புடையன் அல்லன் ஒருவன் அல்லன் ஒருரன்

அல்லன் ஒருவமன் இல்லி

அப்படியும் அந்நிறமும் அவ்வண்ணமும் அவன் அருளே

கண்ணாகக் காணின் அல்லால்

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன்

என்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே ”

என அருளிக் காட்டுகின்றார். இத்தகைத்தாம் கட்டற்ற ஒன்றைப் பழங்காலத்தே 'கந்தழி' என்றனர்; 'கடவுள்' என்றனர்; 'இயவுள்' என்றனர்; 'இறை' என்றனர்; அது என்றும் மாறு

ஒரே பெற்றித்தாய் இருக்கும் நிலையை நனுகி நனுகி ஆராய்ந்து 'முருகு' என்றனர்; அதனையே 'சிவ' மென்னும் செம்பொருள் என்று தெளிந்து உலகிற்கு அந் நிலையை உணர்த்திவருவார் ஆயினர்.

அப் பெருநெறி பிடித்தொழுகிய பெரியோர்களில் ஒருவரே நம் திருஞானசம்பந்தர் என்னும் சீர்சால் பெரியார். அவர் இயற்கையிற் படிந்தாடி அவ் இயற்கைக்கு இடையே பொதுளி நிற்கும் இறையின் வடிவத்தைக் கண்டு கண்டு களிகூரும் தன்மையார். அவர் அதை உலக மக்கட்கு உய்யக்காட்டியருளினார்.

அவர் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்கள் தோறும் சென்று அருள்நெறி பரப்பி வருவாராயினர். அவ்வாறு சென்று சென்று வருங்காலத்து ஒருகால் பாண்டிநாட்டுக்குப் போந்தார். அடியார் குழாங்கள் பின்தொடர முத்துப் பல்லக்கில் வருங்கால் நெடுந் தொலைவிலேயே குற்றால மலையைக் கண்டார். கண்டதும் அவர் தோள்கள் மலைகள் போல் பூரிப்படைந்தன. நெருங்கிவந்தார். அம் மலை முகட்டிலிருந்து 'கடகட' வென்னும் பேரொலியுடன் பூவும் இலையும் சருகும் கனியும் தேனும் கலந்து அருவிநீர் இழிதருதலைக் கண்டார். இவர் கண்மலரும் அன்பால் அருவியைப் பொழிந்தன. கைம்மலர்கள் குவிந்தன. அவைகளை உச்சிமேற் சூடினார்; கால்மலர்கள் பெயர்ந்தன; சேப்ப நடந்தன தம் அடியார் குழாத்துடன் அம்மலையின் அண்மையை அண்மினார். அன்பு பெருக்கெடுப்ப இறும்பு தெய்தி அதன் இயற்கையழகில் ஈடுபாடுற்றார். இறையருளையும் இயற்கைச் செம்மையையும் நினைந்து நினைந்து அன்பருவியில் படிந்தாடினார். அந்நிலையில் வழிந்தொழுகியது தேவாரப் பண்ணிசை. அதை யாம் அருந்தி இன்புற அருளினார். இறையை வியந்தார். இயற்கையைப் பாராட்டினார் அப் பண்ணிசையில் இயற்கைக்குப் பாதி இறைக்குப் பாதியாகப் பகுத்து ஒதி அருளினார். இத் தேவாரக் குழந்தையார், தாம் எங்குச் செல்லினும் அவர் கண்முன், இயற்கைக் காட்சிகளே முன்னிற்கும். அவைகளுள் தோய்ந்தே இறையருளின்பால் அவர்மனம் அமைதிபெறும். ஆங்காங்கே அவர் அருளிய தேவாரத் திருமுறை முழுதும் நோக்கின் இவை ஊடுருவி இயற்கைப் படமாகப் பொலிவுற்று விளங்குதலைக் காணலாம். இன்னிசைத் தேனோடு இயற்கைப் பாலும் கலந்து இறையருட்சுவை யின் பத்தை ஊட்டியருளும் அருட்கடலாம் பிள்ளையார்தம் பண்பு தான் என்னே! என்னே! அக்குன்றை அடைந்தார். மலை அடிவாரத்தை உற்றுப்பார்த்தார்; அங்கு வேங்கை மரங்கள் நெருங்கி அடர்ந்து தளிர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. அவைகட்

கிடையே இனிய மெல்லோசைகள் யாழ் ஒலிபோல் முழங்கின. உற்றுக்கேட்டார் ; அவை வண்டின் இசை ; அதில் அவர்மனம் ஒடுங்கிற்று ; இறையன்புங் கலந்தது. எழுந்தது ஓர் பாட்டோலி யமாம் பண். அஃது,

“ வம்பார் குன்றம் நீடுயர் சாரல் வளர்வேங்கைக்
கொம்பார் சோலைக் கோலவண்டு யாழ்செய் குற்றாலம் ”

என மலர்ந்தது.

பின்னரும் போய் அதன் மற்றொரு பக்கத்தைப் பார்த்தார். வேறோர் காட்சி தோன்றிற்று அஃது அடியார் கூட்டம் ; உடலெல்லாம் வெண்ணீறு ; உளமெல்லாம் இறையன்பு ; அன்பு கனிய இறைவன் புகழ்பாடுகின்றனர். அங்கு ஆண்டவன் திரு விழா ; அவன் திருவுலாப் போதுகின்றான். முழுவொலி யாமொலி கூத்தொலி எத்தொலி எல்லாம் ஒன்றுகலந்து அவர் நெஞ்சத் தைப் பத்திப்பெருக்கில் ஈர்த்தன. அன்பு வெள்ளம் பொங்கி வழிந்தது. அவ் அலை,

“ பொடிகள் பூசித் தொண்டர்பின் செல்லப் புகழ்விம்மக்
கொடிக ளோடும் நாள்விழ மல்கும் குற்றாலம் ”

என மேலெழுந்து வந்தது.

இன்னும் அம் மலைப்பக்கலைச் சுற்ற எண்ணினார். ஏறிட்டுப் பார்த்தார். செண்பக மரங்கள் ஓர்பால், வேங்கை மரங்கள் மற்றோர்பால், அவை எக்கழுத்தமாக ஒங்கி வளர்ந்து நின்றன. அவைகள்மீது முல்லைக்கொடிகள் தாவிப் படர்ந்தேறி மெல்லிய அரும்பின்று சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவ் வெள்ளிய காட்சி இறைவன் திருக்கோலத்தைக் குழந்தையார்க்கு நினைப்பூட்டிற்று. சுரந்தது அன்பூற்று. அவ் ஆற்றிலிருந்து இனிய நறுஞ்சுவைத் தண்ணீர் மேலெழுந்தது. அந் நீர்மை,

“ செல்வம் மல்கு செண்பகம் வேங்கை சென்றேறி
கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பு ஈனும் குற்றாலம் ”

என வார்ந்தோடிற்று.

மேலும் நோக்கினார் ; வாழைமரங்கள் வரிசை வரிசையாக வளமுற வளர்ந்தெழுந்திருந்தன. அவைகளில் கனிகள் சீப்புச் சீப்பாகக் கனிந்துநின்றன. பலாமரங்கள் கிளைவிரிந்து இலையடர்ந்து கிளைக்குக்கிளை பொன்குடம்போல் கனிகளைச் சுமந்துகொண்டு நின்றன. அவைகள் இன்தேன் தெளிவைப் பிழிந்து கீழே ஊற்றிக்கொண்டிருந்தன. மாமரங்கள் பந்தினைப் பசுங்கயிற்றிற்கட்டித் தொங்கவிட்டனபோல் கனிகள் தொங்கத்

தலையை அசைத்துக்கொண்டு இன்பத்துடன் சீன்றன இவை
களைக் கண்டார் ; இறைவன் அன்புகசனில் மனங்கனிந்தாரா,
அக் கனியில் ஓர் கனி தோன்றிற்று ; அதில் இறைவனது தீஞ்
சுவைச்சாறு சொட்டிற்று ; அது,

“ பக்கம் வாழைப் பாய்கனி யோடு பலவின் தேன்
கொக்கின் கோட்டுப் பைகனி தூங்கும் குற்றாலம் ”

என வார்ந்தது.

மற்றோர்பால் பார்த்தார் மலை அடிவாரப் பகுதி. அதில்
ஓர் பெண் குரங்கு ஓடிவந்தது; அதன் முகத்தில் இளமை
தவழ்ந்தது; அதனை ஓர் இளங்குட்டி பின்தொடர்ந்தது; வாழை
மரங்களில் ஏறித் தாவிற்று: அது தன் குட்டியுடன் வாழைக்
கனிகளைத் தின்று கனித்தது தாமும் அக்காட்சியில் ஒன்று
பட்டு மாந்தி அன்புமீதுரப் பெற்றார். எல்லாம் இறைசெயலே
யெனக் கண்டார். அசசெயல் இன்பாவாக,

“ மலையார் சாரல மகவுடன் வந்த மடமந்தி
குலையார் வாழைத் தீங்கனி மாந்தும் குற்றாலம் ”

என நின்றது.

மற்றோர்புறம் போந்தார்; தினைப்புனம்; ஆங்காங்கே இளங்
குறச் சிறுமியர்; அவர்கள், தினைக்கதிர்களைப் பறவைகள் வந்து
கொய்துகொண்டு செல்லாவாறு காக்கின்றனர்; அவைகளை
ஓட்டுகின்றனர்; அவைகள் பறந்து பறந்து மீண்டும் மீண்டும்
வருகின்றன கதிர்களைப் பறித்துச் செல்கின்றன. அவை
களுள் கிளிகளே பெருமபாலன. அவைகள் இச்சிறுமியா
சொற்களைக் கற்றுக்கொள்ள வருவனபோல் ஓசச ஓசச வந்து
கொண்டே இருந்தன சிறுமியர்க்குச் சினமிசுந்தது. கலலெ
டுத்து ஏறிந்து ஏறிந்து வெருட்டித் துரத்தினவண்ணமாக
இருந்தனர்; அவர்கட்கு அங்குக் கற்களாகக் கிடப்பனவெல
லாம் மாணிக்கங்களே இக் காட்சி நம் அடிகளார் கண்கட்கு
பெருவியப்பு விருந்தளித்தன. அவ் விருந்தையுண்டு நமமையும்
உண்ண அழைக்கின்றார். அவ் அழைப்பு

“ மைம்மா நீலக் கண்ணியர் சாரல் மணிவாரிக்
கொய்ம்மா ஏனல் உண்கிளி ஒப்பும் குற்றாலம் ”

என்பதா தும்.

இவ்வாறே பலப்பல இயற்கைக் காட்சிகளின் ஊடே
இறையன்பு ஊட்டிய தேவாரக் குழந்தையின் திருவடி என்றும்
நின்று நிலவி யொளிநுக

செய்திகளும் குறிப்புகளும்

ஆள்வினை வெற்றி

திரு. மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை M.A., L.T., M. O. L. அவர்கள் சென்னை விவேகாநந்தர் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணி புரிந்து வருகின்றார்கள். ஓயா உழைப்பின் ஒருதனி உருவம் இவர் தம்

அருமை எழிலுருவம் என்பது மிகையாகாது. இவர்கள் எல்லாரையும் போன்று புலவர் (வித்துவான்) பட்டம் பெற்றுத் தமிழாசிரியராகத் தொழிலாற்றினர் எனே ஆசிரியன்மார் அதுவே தம் இறுதி நிலையென்று அலுத்துச் சலித்து அமைவதுபோன்று அமைந்துவிடாது, 'வினையே, ஆடவர்க்கு உயிரே' என்னும் தனைநிகரில்லாத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின்படி ஒல்லும் வகையாற் கல்வியினை ஓவாதே செல்லும் வாயெல்லாஞ் செய்துகற்றனர். 'கூட்டொருவரை வேண்டாக் கொற்றவராய்த்' தம் தனிப்பெரும் தாளாற்றலால் கற்று, பி. ஓ. எல். பட்டம், எம். ஓ. எல். பட்டம்

கள் ஈளிமையாகப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அளவிடப்படாத பாட நூல்கள், ஆராய்ச்சி நூல்கள், கட்டுரைநூல்கள் இயற்றித் தமிழ்த்தாய்க்கு அணி செய்தனர். கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியில் மிக்க திறலுற்றனர். ஆங்காங்கே பயனுடைச் சொற்பொழிவு பலவாற்றி மக்களைக் கிளர்ச்சியுற்று முயற்சியுறச் செய்தனர், செய்தும் வருகின்றனர். இவர்கள் இயற்றிய நூல்களுட் சில—பல்லவர் வரலாறு, சோழர்வரலாறு, மொகஞ்சதரோ, பெரியபுராண ஆராய்ச்சி முதலியன; இவ்வாராய்ச்சிகள் எல்லாம் கோயில்கடோறும் சென்று நேரில்பார்த்துத் தெளிந்த வுண்மையோடு எழுதப்பட்டன.

இவர்கள் அரும்பெரும் திறல்கண்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் அக மிக வுலந்து 'டாக்டர்' (பி. எச். டி.) என்னும் உயர்ந்த பட்டம் வழங்கியுள்ளது. தகுதியுடையாரை ஆய்ந்து தக்கபட்டம் வழங்கிய சால்புடைமை சாற்றற்கரியது. இப்பட்டத்தின் பொருட்டு இவர்கள் எழுதி யமைத்த எழில்நூல் 'கி. பி. 300 முதல் 1300 முடியத் தேன்னிந்தியாவில் சைவசமய வளர்ச்சி' என்பதாம்.

இப்பெரும் பேராசிரியராம் முதுபெரும் புலவரைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம். இவர்கள் திருவருள் வலத்தால் எல்லாவாய்ப்பும் பெற்று நீடுவாழ்ந்து மேன்மேலுயர்ந்து தமிழன்னையைத் தனிக்கொலு வீற்றிருக்கச் செய்வார்களாக. எனேப் புலவராம் வித்துவான்களும் ஆசிரியன்மார்களும் இவர்கள் தம் நன்முயற்சியைப் பின்பற்றிப் பல்லாற்றாணும் மொழியையும் நாட்டையும் விழுப்பமுறச் செய்து தாங்களும் சிறந்து வாழ்வார்களாக.

“உழைப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ” என்னும் உண்மை அருண மொழிக்கு இவர்களே அமைந்த சான்றாவார்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சி வெளியீடு

இவ்வரிய பெரிய ஆராய்ச்சி வெளியீட்டைத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கழக ஒத்துழைப்புடன் ஸ்ரீ இராமகிருட்டிண வித்தியாலயம் வெளியிடும். இதன் பொருட்டு அறுபதினாயிரம் ரூபா செலவு செய்யப் பெறுமென்று தெரிகிறது. அதற்காக, இதுவரை வந்துள்ள நன்கொடை ரூபா—எண்ணாயிரத்து இருநூற்றைம்பதாகும் எனத்தெரிகிறது. ஏனையவும் விரைவில் கைகூடப் பெறும்.

இவ்வெளியீட்டுத் தொண்டை 7-4-'51-ல் சென்னை 'செனட் ஹெளஸில்' நம் ஆன்றமைந் தடங்கிய சான்றோராம் இராட்டிரபதி டாக்டர், திரு. இராசேந்திர பிரசாத் அவர்கள் திறந்துள்ளார்கள். அவர்களை முன்னுளைக் கல்வி அமைச்சர் திரு. டி. எஸ். அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் வரவேற்று நன்மொழி மொழிந்தார்கள். திரளான கூட்டம். இராசன்பாபு பரந்துபட்ட நம் இந்திய நாட்டின் குடியாட்சி முதல் தலைவராக விளங்குகின்றார்கள். அவர்கள் அந்நிலைசார்ந்தபின் வரும் முதல் வருகை இதுவாகும். அவர்களைப் பலவகைச் சிறப்புடன் சென்னை நகர் வரவேற்று அன்பையும் நன்றியையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியையும் ஒப்பிலா முறையால் உவப்பித்தது.

அவர்கள் 'திருக்குறள் ஆராய்ச்சி வெளியீட்டைத்' துவக்கிவைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் திருக்குறள் உபதேசங்களையே சிறந்த பகுதியாக ஊன்றி ஆராயவேண்டுமென்று உரைத்தனர் நம் இந்திய நாடு முற்றும் ஒற்றுமையுற்றது 'கலாச்சாரம்' ஒன்றுலேயாம் என்றனர். இதுபோன்றே அரசியல் ஒற்றுமையும் வரவேண்டும்; தமிழ்க் கலாச்சார வளர்ச்சியின் பயனாகத் தமிழ்நாடு தம் கலையுயர்வை எல்லாமொழிகளும் கொடுத்துதவக் கூடிய பலமேதைகளையும் அளிக்கவேண்டும் எனவும் மொழிந்தனர்.

இவ்வெளியீடு ஆயிரம் பக்கங்களைக்கொண்ட இருபெரு நூல்களாக வெளிவரும். இவ்வெளியீட்டால் திருக்குறள் முன்னையினும் மிக்கு உலகினர் உள்ளத்தை யீர்த்துத் தன்னை எல்லாமொழியாளரும் கற்று ஒழுக்கமும் ஒற்றுமையும் உற்று வாழ்ந்துவருமாறு செய்யுமென்பதுறுதி இச்செயற்களும் செய்கையாம் திருப்பணி வாழ்வதாக.

திருக்குறள் பரிசளிப்பு

'திருக்குறள் பயிற்சிக்கழகம்' மஞ்சக்குப்பம், கடலூர் N. T. இக்கழகத்தார் திருக்குறளை உண்மையாக மக்களிடையே பரவச் செய்துவரும் ஒப்பிலாத் தொண்டு செப்பரியது. திருக்குறள் எழுத்துப் போட்டியும்—பேச்சுப் போட்டியும் மிகச் சிறந்த முறையில் 24-3-'51-ல், ஆற்றியுள்ளார்கள். நான்கு, ஐந்து, ஆறும் படிவங்களின் மாணவமாணவியர்கள் கலந்து கொண்டனர். அவர்கள் தொகை நாற்பத்திரண்டாகும். மூவர் தலைமையாகச் சிறந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்குத் தக்க பரிசுகள் வழங்கப் பெற்றிருக்கின்றன. வேறு நால்வர்க்குச் சிறப்புப் பரிசுகள் வழங்கியுள்ளனர். எஞ்சிய முப்பத்தொன்பதின்மார்க்கும் ஊக்கப் பரிசுகள் உவப்புடன் அளித்துள்ளார்கள். இவர்கள் நன் முயற்சி பாராட்டற் குரியது. இம்முயற்சியைத் தமிழ் நாட்டின் கண்ணுள்ள பல்வேறு கழகத்தாரும் மேற்கொண்டு ஆங்காங்கு ஆர்வமுடன் நிகழ்த்தித்திருக்குறளைப் பரவச் செய்வாராக.

வாழ்க கழகம்! வாழ்க திருக்குறள்!

சிலப்பதிகார மாநாடு

இம்மாநாடு 24-3-'51-இல் சென்னை இராயபேட்டை காங்கிரசு வெளியிடத்தமைக்கப்பெற்ற கண்ணகி பந்தலில் சிறப்புற நிகழ்ந்தது. வெளியிடங்களிலிருந்து ஐந்துற்றுக்கு மேற்பட்ட தெரிவாளர்கள் வந்துள்ளார்கள். ஆராயிரத்துக்கு மேற்பட்ட அவையினர் குழுமியிருந்தனர்.

திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையவர்கள் மாநாட்டைத் துவக்கி வைத்தார்கள். திருக்குறளாகிய இலக்கணத்துக்கு சிலப்பதிகாரம் இலக்கியம் என்றனர். அந்நூல் பனிமலைமுதல் குமரிவரை தமிழ்நாடே என்கின்றது. வேங்கடமுதல் அந்நூற் சான்றுகாட்டித் தமிழகமாகப் பெற்றே தீருவோம். கண்ணகி அம்மையாரின் திருவுரு இவகிருந்துகொண்டு போகப்பட்டு இலண்டன்மாநகர்ப் பொருட்காட்சிச்சாலையில் இருக்கின்றது. அதனை நம்நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து பண்டுபோல் கோயிலெடுத்துவிழாச் செய்ய வேண்டுமென்றனர்.

அவைத் தலைமைபூண்ட டாக்டர். மு. வரதராசனாவர்கள் இளங்கோவடிகள் மாண்பும் அவர்கள்தம் சொற்கோவிலில் கண்ணகி அம்மையார் என்றும் அழியாதிருப்பது பற்றியும் அந்நூலொழுக்கம் புத்துயிர் பெற வேண்டுமெனவும், உலகெலாம் அந்நூல் பரவவேண்டுமெனவும் மொழிந்தனர்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானகிராமணியார், தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் பலர் கலந்து விரிவுரையாற்றிச் சிறப்புச் செய்தனர். மாநாடு எல்லாவகையாலும் சிறப்புற இனிது நிறைவுற்றது. பழந்தமிழ்நூல்கள் பயனுறுத்துமாக. பழந்தமிழ்ப்பண்பே அமைதியும் ஆக்கமும் ஒழுக்கமும் ஒற்றுமையும் நல்வாழ்வும் தருமென்க.

யு. எஸ். நிறவெறி

வெள்ளையர் கல்லூரியில் நீக்ரோவர் சேர்தல் வாசிங்டன்—லூசியானா மாகாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் ராய் வில்ஸன் என்னும் நீக்ரோவர் தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சில்லாக் கோர்ட்டில் விண்ணப்பித்தார். அவருக்கு வாசியாகத் தீர்ப்புக் கிடைத்தது. பல்கலைக் கழகத்தார் உயர்நிலைமன்றத்துக்கு மேன் முடிவுக்கு விண்ணப்பித்தனர். அங்கும் மாவட்ட மன்ற முடிபே சரியென உறுதி பண்ணினர். அக் கழகம் தோன்றித் தொண்ணூறு ஆண்டுகள் ஆயின. ஆண்டு நீக்ரோவர் சேர்க்கப்படுவது இதுவே முதன் முறையாகும்.

நெடு வாழ்நாள்

சைவ உணவும் சலியா உழைப்பும் இணைவிழையாமை (பிரமசாரி) யும் ஏற்படின் நெடு வாழ்நாள் தானே அமையும். கோலாலம்பூர்—ஒரு குகையில் தனியாக வாழும் நூற்றுநான்கு அகவையுள்ள சீனர் ஒருவர் மேற்கண்ட முறையைத் தாம் கையாண்டு வருவதாகவும் அதனாலேயே தம் வாழ்நாள் நீடிக்கின்ற தென்றும் கூறுகிறார்.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்டே, அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.